

SKI – Solidaritetskommittén för Indokina

Innehåll

<i>Inledning</i>	1
<i>Indokina nr 1-1972</i>	2
INDOKINA.....	2
Vad är SKI – SolidaritetsKommittén för Indokina	2
Internationell solidaritet.....	4
SKI-Kampanj	5
<i>Indokina nr 2-1972</i>	5
Solidaritetsarbetet idag.....	5
Internationella solidaritetsmanifestationer 18:e november	7
SKI-konferens	10
Trotskistiska splittrare?	13
<i>Indokina nr 1-1973</i>	14
INDOKINA.....	14
SKI-demonstrationer över hela landet.....	14
Trots överenskommelse	15
Vad är SKI – Solidaritetskommittén för Indokina?	17
<i>Indokina nr 2/3-1973</i>	18
Öppet brev till påstådda socialister	18
Internationell samordning av solidaritetsarbetet.....	20
Marionett på PR–turné	24
NPAC på gränsen till upplösning?	24
DFFG går från klarhet till klarhet – stryker parollen ‘bryt med Saigon’	25
<i>Bilaga om solidaritetsrörelser i andra länder</i>	27
Inledning	27
Den amerikanska antikrigsrörelsen	28
Fransk solidaritet med kampen i Indokina	30

Inledning

Solidaritetskommittén för Indokina (SKI) bildades i september 1972. Initiativtagare var medlemmar och sympatisörer till den trotskistiska organisationen Revolutionära Marxisters Förbund (RMF) i Västsverige. Organisationen växte snabbt och attraherade ett ganska stort antal personer (man hade snart 100-tals medlemmar), även utanför den egentliga trotskistiska inflytelsesfären, vilket är ganska anmärkningsvärt med tanke på att det redan fanns flera organisationer som arbetade med Indokina-frågan*. En viktig anledning till detta var givetvis att de existerande solidaritetsorganisationerna inte svarade mot de behov som dessa anti-imperialister kände – många av de som anslöt sig till SKI var kritiska f d medlemmar och sympatisörer till de svenska FNL-grupperna, DFFG, som under 71-72 gjorde en ”höger-sväng”, där mer radikala paroller placerades i malpåse för att underlätta enhetsaktioner med borgare och socialdemokrater. SKI fick dock en ganska kort ”storhetstid”, främst beroende på att intresset för solidaritetsarbete med Indokina minskade ganska kraftigt efter fredsavtalet (som slöts 1973) – och 1975 segrade befrielseörelserna i Indokina.

Vi har nedan samlat texter från de fyra första numren av SKI:s tidning, *Indokina*. Texterna handlar främst om vad SKI stod för, vilken typ av organisation det rörde sig om, vilka paroller man förde fram, hur man såg på samarbete med andra organisationer och på solidaritetsarbetet internationellt, hur man såg på DFFG osv. En del rapporter om demonstrationer, möten och andra aktioner har också medtagits. Däremot ingår inga artiklar som huvudsakligen handlar om själva kriget i Indokina – vi tänker dock publicera även sådant material, bl a en artikelserie om Vietnams historia som fortfarande har ett ganska högt läsvärde.

För att ytterligare belysa det internationella solidaritetsarbetet avslutas artikelsamlingen med en bilaga som handlar om solidaritetsrörelserna i USA och Frankrike (dessa texter är hämtade från skriften *Vänsterns Bulletin*).

Ett viktigt syfte med denna artikelsamling är att ge en ganska fyllig bild av olika sätt att organisera solidaritetsarbete som skiljer sig något från DFFG:s. De amerikanska och franska antikrigsrörelserna skilde sig en hel del från varandra, men en hel del av dessa skillnader kan förklaras av de olika betingelser som man hade att arbeta under. SKI hade större likheter med den franska solidaritetsrörelsen än med den amerikanska, men de byggde ändå på liknande enhetsfrontsidéer. De *principer* för enhetsarbete som utnyttjades i SKI (och som skiljde sig något från de som DFFG byggde på) kom sedan också till användning i den framgångsrika Chilekommittén.

I juli 2007
Martin F

* Viktigast och störst var *De Förenade FNL-grupperna* (DFFG), som dominerades av det maoistiska KFML. Vid sidan av DFFG fanns *Svenska Kommittén för Vietnam* (SKfV), där många ”traditionella” politiska, fackliga och religiösa organisationer ingick (bl a SAP och VPK), samt ”r-arnas” *Solidaritetsfronten för Indokinas folk* (SFIF), som dock snart försvann i r-arnas ungdomsförbund, SKUml.

Indokina nr 1-1972

[När detta nummer kom ut fanns SKI i Göteborg, Uddevalla och Borås. *Red*]

INDOKINA

är för närvarande SKI:s tidning. Inflytandet på tidningen är endast regionalt. Vi hoppas dock att detta blir det enda numret, och att en nationell tidning kommer istället.

Principen för tidningens utformning – som också kommer att gälla för den kommande nationella tidningen – är den, att *osignerat* material står SKI (som organisation) för. *Signerade* artiklar tar upp och vinklar frågor på ett sådant sätt att de ej kan representera SKI:s uppfattning.

Tidningen kommer alltså att uttrycka olika åsikter i en rad frågor, och på en rad olika punkter, t ex beträffande inställningen till Kina och Sovjet, till utvecklingen i Indokina, etc. Denna uppläggning av tidningen tror vi också speglar organisationens karaktär. Samtidigt som den ger utrymme för ett brett enhetligt material tillåter den "individuella" analyser.

Vad är SKI – Solidaritetskommittén för Indokina

SKI är en organisation som organiserar aktivister i ett arbete till stöd för den indokinesiska befrielsekampen. Arbetet utvecklas från en politisk plattform som kan sammanfattas i följande huvudparoller:

SEGER ÅT DE INDOKINESISKA BEFRIELSERÖRELSERNA!

USA UT UR INDOKINA!

FÖRSVARA DRV!

KAMP MOT IMPERIALISMEN!

INTERNATIONELL SOLIDARITET INTERNATIONELL KAMPENHET!

Samtidigt som SKI uppmanar till ett villkorslöst materiellt och politiskt stöd till de indokinesiska befrielsekämparna så vill vi genom diskussioner, propaganda och aktioner öka medvetenheten om Indokinakrigets orsaker, om befrielsekampens utvecklingsmöjligheter och betydelse, om imperialismen, och då i synnerhet USA-imperialismen och dess samband med den svenska imperialismen, om den svenska regeringens hyckleri, om Kinas och Sovjetunionens hållning, m m.

SKI är en självständig organisation. SKI är dock positiv till, och strävar efter samarbete med andra organisationer och grupper som solidariserar sig med befrielsekampen i Indokina. Den ledande principen vid ett sådant samarbete är: Enighet i handling, utan att någon organisation förmyndaraktigt dikterar utformningen av samarbetet och helt utplånar andra organisationers "identitet". Varje annan organisation som accepterar samarbete med SKI på en s k minimiplattform (organisationernas minsta gemensamma nämnare) har därför rätt att framföra egna krav och paroller som ligger vid sidan om, går utöver men inte strider emot denna plattform.

SKI:s inre liv kännetecknas likaså av demokrati. Stödjer du ovanstående huvudparoller så har du full frihet att själv eller tillsammans med andra SKI:are propagera och arbeta för din inställning till de händelser och företeelser som inte preciseras av huvudparollerna. SKI är en öppen aktivistorganisation, vilket innebär att alla som är beredda att arbeta aktivt eller aktivt arbetar med SKI kan delta på alla möten, t ex stormötena. Medlemskap i SKI söks individuellt. SKI bildades i september i år av medlemmar och sympatisörer till olika vänsterorganisationer från Göteborg, Borås och Uddevalla. Alla insåg det nödvändigt med en militant och självständig anti-imperialistisk organisation som arbetade med uppgiften att utveckla största möjliga stöd till de indokinesiska befrielseörelserna samtidigt som den skolade aktivister i politiskt arbete och ökade medvetenheten om imperialismens karaktär.

Varför valde vi då inte DFFG? *

DFFG har onekligen varit den kraft som utvecklat och drivit fram den svenska solidaritetsrörelsen, och som samtidigt gjort kampen i Indokina så påträngande aktuell för så många. Samtidigt har DFFG också spelat en utomordentligt stor roll för hela den nya radikaliseringsomröstningen som under senare år ägt rum i Sverige. De senaste åren har dock medfört en uppsplittring av DFFG:s styrkor, vilket i sin tur drivit in DFFG i positioner och ställningstaganden som är mycket tvivelaktiga. Vi skall här helt kort beröra denna utveckling och hoppas att kunna återkomma senare med en mer omfattande kritik, kanske i broschyrform.

DFFG var tidigare en självständig solidaritetsorganisation med en politisk plattform som uteslöt alla tankar på kompromisslösningar av Indokinakriget – Seger åt de indokinesiska befrielseströrelserna var ett självklart perspektiv. För att kunna få med så många människor som möjligt i vietnamdemonstrationerna har DFFG emellertid tonat ned segerperspektivet, och även andra paroller som DFFG, ofta felaktigt, tror ”skrämmar bort” folk (t.ex. parollen ”Bekämpa USA-imperialismen”). Kvar står endast (i stort sett) huvudparollen USA UT UR INDOKINA, en paroll som inte riktar uppmärksamheten på några andra villkor än att USA skall dra bort sina trupper från Indokina. Vi anser visserligen denna paroll som utomordentligt viktig, i synnerhet idag när USA vräker ner bomber över hela Indokina, men vi ser den som en delparoll, en otillräcklig paroll, som måste kompletteras med andra.

Det allvarliga med denna DFFG:s politiska högerglidning är framför allt att DFFG inte på något sätt tycks ta hänsyn till den anti-imperialistiska solidaritetsrörelsens dubbla funktion: att den dels utgör ett direkt och konkret stöd för de anti-imperialistiska befrielseströrelserna och dels fungerar som en politiskt radikaliserande kraft i det svenska samhället självt. DFFG har stirrat sig blinda på den ena funktionen (de påverkar varandra förvisso), och reducerat det hela till enbart ett kvantitativt problem: Att samla så många som möjligt bakom sina egna krav. Vad dessa krav sedan uttrycker går sedan att modifiera nästan hur som helst – eller? DFFG:s politik har heller inte visat sig innehålla den formel som skulle öka uppslutningen i demonstrationerna. Vi får nämligen inte stirra oss blinda på utvecklingen i Stockholm, där manifestationerna verkligen varit omfattande, utan måste också se på utvecklingen ”ute i landet”. Och med DFFG:s måttstock mätt har denna utveckling varit i det närmaste katastrofal på många orter (vissa demonstrationer i Göteborg har endast samlat några hundra entusiaster).

Det mest ”framgångsrika” sättet som DFFG använt för att nå ”maximal slagkraft” är emellertid mer sinnrikt (och förnuftigt) – man har sökt samarbete med andra organisationer. Men i sin iver att få samarbetet till stånd har man varit beredd att offra varje enskild självständighet. För att t ex nå enhet med socialdemokraterna (1:sta maj och senare) stoppade man undan alla krav och paroller som socialdemokraterna tyckte var för ”Utmanande”, man började ta tillbaka allt ”stygt” man tidigare sagt om socialdemokratin och försäkrade t o m skriftligt att man i huvudsak anser regeringens vietnampolitik riktig. Vi menar inte att det vore felaktigt med ett samarbete med socialdemokratiska organisationer, men vi menar att ett sådant samarbete måste ske utan att vi helt och hållet förlorar vår politiska och organisatoriska självständighet, utan att vi måste gömma all vår kritik av den svenska, imperialistiska regeringen. För DFFG:s del vore det väl bäst att man tog konsekvenserna av sin politik och gick in i SAP, eller rättare sagt, SAP:s kommitté för Vietnam.

En sak som emellertid länge kännetecknat DFFG är dess sekterism, precis som mycket annat, inplanterad och uppmuntrad av KFML. Denna har under åren som gått varit av olika karaktär,

* Det som följer är en kritik av DFFG:s politiska linje. Kritiken gäller inte bara DFFG:s linje i Indokina-frågan, utan även – och i synnerhet – DFFG:s hantering av ”oppositionella” åsikter. Detta nämns i kritiken, men denna aspekt bör betonas, ty det faktum att DFFG utestängde ”trotskister”, gjorde det helt omöjligt att arbeta i DFFG. Om DFFG haft en annan politik i detta avseende så skulle nog aldrig SKI bildats. – Red

riktad sig än mot den ena gruppen, än mot den andra. Idag riktar den sig främst åt vänster, och har resulterat i att den ena vänsterorganisationen efter den andra givit upp sitt stöd till DFFG. DFFG har på många platser helt enkelt vägrat samarbete om dom inte själva fått diktera villkoren. Under senare år har vi därför ofta fått beskåda en rad demonstrationer där olika grupperingar varit ivriga att föra fram sina paroller och sin politik för att mötas av DFFG:s politiska ”poliser” och avskärmats från demonstrationståget; många rumphuggna demonstrationer har tågat fram på dom svenska gatorna. Samtidigt har en slags sekterism också existerat inom organisationen, där abnorma politiska ”avrättningar” lett till flera uteslutningar. Så, DFFG kunde aldrig vara ett alternativ för oss. Det är emellertid inte uteslutet, tror vi, att DFFG i förutsättningen kan komma att ta initiativet till politiskt korrekta manifestationer. Vi kommer då att stödja dessa. Vår inställning till DFFG är emellertid den att vi betraktar DFFG som en (1) bland andra solidaritetsorganisationer.

Beträffande SFIF, KFMLr:s f d vietnamorganisation, behöver vi endast konstatera att den i konsekvens med sin sekterism förvandlats till moderorganisationens ungdomsavdelning.

SKI kommer inte att favorisera eller flirta med någon annan speciell organisation. Vi ser oss som en del av hela den svenska och internationella vietnamrörelsen och hoppas kunna bli en livskraftig solidaritetsorganisation, som varken låter sig förföras av ”det stora partiet” eller av någon vänstersekt,

Vad skall vi då göra i SKI konkret?

Stödet åt de indokinesiska befrielseörelserna och DRV kommer vi i första hand att utveckla genom propagandaspridning (tidning, flygbladsutdelning m m). Basgrupperna, indelade efter skola, arbetsplats eller bostadsort, skall här ges stor självständighet i arbetet, och vi kommer att göra allt för att utnyttja och arbeta med alla tänkbara propagandaformer (t ex gatuteater, film, ”teachins”, informella möten, rörliga, ”flygande” demonstrationer) som kan underlätta för oss att sprida en förståelse om vad som händer i Indokina. Bössinsamlingar är något som vi också kommer att hålla igång med ständigt.

Det direkt uttalade stödet för befrielseörelserna kommer givetvis också att kompletteras med aktioner och demonstrationer mot framför allt USA-imperialismen, genom aktioner mot amerikanska symboler och annat som har med USA-imperialismen att göra. För att demonstrera imperialismens och kapitalismens internationella karaktär kommer vi att delta i internationella solidaritetsdemonstrationer och även stödja befrielseörelser i andra delar av världen.

FÖR EN LIVSKRAFTIG SOLIDARITETSÖRELSE – GÅ MED I SKI

Internationell solidaritet

Massaktioner i USA

Under många år har det rått oenighet inom den amerikanska anti-krigsrörelsen om hur kampen mot det imperialistiska kriget i Indokina skall föras. Den har gällt *plattformen* för rörelsen (vilka paroller den bör upprättas kring), *taktiska frågor* (som förhållningssättet till vietnamesernas diplomatiska utspel och amerikanska presidentkandidater) samt vilka *kampmetoder* som bör användas. De skilda synsätten reflekteras i inriktningen av de olika aktionerna under hösten.*

NPAC, National Peace Action Coalition, försöker bygga bredast möjliga aktioner kring det enda kravet OUT NOW! (= USA, ut ur Indokina NU!). Det är en s.k. *single-issuerörelse*, vilken bygger på en gemensam inställning i *en* fråga (att USA omedelbart, villkorslöst och

* För mer information om den mycket viktiga amerikanska Vietnam-rörelsen, se [Vietnamrörelsen i USA](#) (ur tidskriften *Kommentar* -72). – Red

fullständigt skall lämna Indokina). NPAC vägrar att engagera sig för den ena eller andra presidentkandidaten med argumentet att det är den amerikanska anti-krigsrörelsens uppgift att göra det omöjligt för varje regim (antingen den leds av en Nixon eller en McGovern) att fortsätta kriget. ”Det är de självständiga aktionerna på gatorna som är av vikt, inte ett eller annat löfte till amerikanska TV-tittare.” NPAC har understrukit denna inställning genom att mobilisera till ”pickett”-demonstrationer den 26 okt och massdemonstrationer 18 nov. kring ovan nämnda krav.

Genom att redan nu kalla till en demonstration den 18.11 – alltså efter presidentvalet – vill NPAC visa att det är nödvändigt att inte förlita sig på att USA:s president skall stoppa kriget, utan att det är det amerikanska folkets massdemonstrationer som tillsammans med indokinesernas kamp kan tvinga fram ett slut.

Till skillnad från NPAC är *PCPJ, Peoples Coalition for Peace and Justice*, en *multi-issue-rörelse*, som tar upp en serie olika frågor, mer eller mindre knutna till kampen i Indokina. Den intar en annan taktisk hållning än NPAC till vietnamesernas 7-punktsprogram och anser det vara ett grundläggande krav att den amerikanska anti-krigsrörelsen ansluter sig till det. Den engagerar sig aktivt i valrörelsen och använder där som slogan DUMP NIXON (dvs Avsätt Nixon), utan att för den skull uttala ta ställning för McGovern. PCPJ anordnar den 14 okt aktioner i USA kring två slogans: STÖD PRR:s 7-PUNKTSPROGRAM och AVSÄTT NIXON. När detta skrivs är det ännu oklart om PCPJ är berett att demonstrera tillsammans med NPAC i oktober och november (vilket NPAC föreslagit i enlighet med den breda koalitions intressen).

NPAC kallar till massdemonstrationer den 18 nov. I Frankrike gör solidaritetsfronten för Indokina (FSI) likadant. I England följer man exemplet. I Belgien, Kanada och Australien likaså. I... och i Sverige kommer SKI att arbeta för att även vi den 18 nov hakar på den internationella kedjan av massprotester mot USA-imperialismen.

SKI-Kampanj

SKI (Göteborg) har redan genomfört mötesserier på en rad Göteborgsskolor. Mötena har handlat om kampen i Indokina och avslutats med en introduktion av SKI. På alla skolor har åtminstone ett par kontakter knutits, på några ett flertal. Förutom välbesökta möten på ett par skolor har det positiva också varit att 12-15 SKI-aktivister varit engagerade i ”talhållning”, något som bådar gott för framtiden. Nu förbereds nya möten i Göteborg – i Uddevalla och Borås är vi också startklara.

Indokina nr 2-1972

SKI finns i Göteborg, Borås, Uddevalla, Lerum, Eksjö, Umeå, Uppsala, Stockholm, Malmö, Lund Hässleholm.

Solidaritetsarbetet idag

– Av Peder K och Mikael E –

I dessa dagar spekulerar man all ivrigare i våra tidningar om fredsförhandlingarna och avtalets nära förestående undertecknande. Detta har gjorts med sådan frenesi att gemene man i dag tror att kriget i Indokina praktiskt taget är slut. Och medan detta sker ökar passiviteten oroväckande i den svenska solidaritetsrörelsen. I en tid när befrielsestyrkorna behöver ett än mer massivt stöd – får dom ingenting alls.

I en tid när USA-imperialismen hårt bör pressas till insikten om vart världens ögon är riktade – lämnas dom att handla helt fritt.

Enad kamp – största slagkraft

En förlamning av solidaritetsrörelsen är något som absolut inte lär ske i den mycket känsliga situation som idag är för handen. Arbetet att sprida kunskap om USA:s oerhörda övergrepp i Indokina och mobilisera till kamp mot denna tar inte grumlas av en felaktig politisk inriktning och syn på enhetsarbetet. Denna hjälper ytterligare till att splittra och försvaga de manifestationer som görs och resolutioner som antas.

Det finns ingen politisk organisation idag, hur långt ut på vänsterkanten den än befinner sig, som ensam kan mobilisera människor till en effektiv solidaritetskamp. Det enda man kan göra är att skjuta över målet. Att det dessutom enbart har blivit ett sätt att värva medlemmar till de egna politiska organisationerna på kommer att kunna bli ödesdigert för solidaritetsarbetet.

Det är oerhört viktigt att även vanliga människor som stödjer de förtryckta folkens kamp för nationellt självbestämmande och social frigörelse, kan organisera sig i breda enhetsorganisationer. Det gagnar alltså utan tvekan kampen bäst om alla oavsett "partitillhörighet" ställer upp i en gemensam och hård anti-imperialistisk front till stöd för både den hårt drabbade kämpande civilbefolkningen och dess väpnade arm, befrielsestyrkorna.

Om inte en sådan linje kan accepteras måste det tas som ett bevis för att vänstern slår mynt av det indokinesiska folkets lidanden för att få folk in i de egna spiltorna till gagn för de egna sektmässiga intressena.

Det bör dock sägas att den kamp mot kapitalets förtryck i Sverige som åsyftas på intet sätt får försvagas. Problemet tycks vara likadant här – uppsplittringen och VAR OCH EN HÅLLER SIG PÅ SIN KANT-andan bleker bilden av en total kampanhet med en avgörande förändring av samhället som mål.

Alltså, vi måste visa USA-imperialisterna att vi kan ena os massivt och slå hårt för att nå de mål vi föresatt oss. Det duger alltså inte att dra till med t.ex. "Hundslagsmål i småborgarvänstern" som ett mycket blekt försvar för sina egna handlingar.

DFFG då

Det är också mycket ledsamt att konstatera att den organisation som varit banbrytande i Sverige vad gäller den anti-imperialistiska kampen så markant har urartat. DFFG har verkligen varit revolutionär, sett ur borgarnas ögon, när man från början organiserade människor i solidaritetskampen. Och trots svårigheter lyckades man ändå öka antalet aktivister och samtidigt bädda för massivare demonstrationer. De förstod då att det var fråga om ett långvarigt solidaritetsarbete och inriktade sig på ett träget mobiliseringsarbete på basnivå. FNL-grupperna för de också med sig nya arbetsmetoder: Olika slag av militanta aktioner och nya effektiva demonstrationsformer. De inriktade sig också på att ympa in en bestående politisk medvetenhet genom studier och diskussioner om imperialismen och dess grunder. Det fanns också en ganska långt gående intern demokrati. Den var dock inte medvetet genomförd och kunde därför lätt slå om till sin motsats.

DFFG slår om

I och med att KFML:s version av enhetsfrontspolitik trummades igenom vid midsommarskongressen 1968, lades grunden för en manipulativ styrning av DFFG. Urartningen av DFFG har sedan dess kommit slag i slag. Beslutet om att göra DFFG till en "folkrörelse" och lägga tyngdpunkten på breddning av arbetet, med hjälp av namnsamlingar etc, var det avgörande steget i denna riktning. Det man då vann i bredd förlorade man i djup; d.v.s. man började inrikta sig på att med förenklade metoder bredda sin bas, samtidigt som man helt principlöst urvattnade sin politik. Denna "politik" kunde ge begränsade kortsiktiga framgångar, men i längden kom den att leda till allvarlig avpolitisering och upplösning av solidaritetsarbetet. Vi ser resultaten idag. Inriktningen att via genvägar söka omfatta fler människor har lett till att

man helt anpassat sig till den medvetandenivå folk redan har och t.o.m. även börjat släpa efter och hålla denna tillbaka! Detta är ett mycket allvarligt utvecklingsmönster. Att t.ex. ta bort och försvaga tidigare paroller för att inom leden också kunna räkna ledarskribenter på G-P (Ingrid Segerstedt-Wiberg var huvudtalare på DFFGs demonstration i Göteborg, Indokina-veckan i höst) är ytterligare bevis för tillbakafallandet.

DFFG och "freds"avtalet

DFFG tycks ha den uppfattningen att dom praktiskt taget spelat ut sin roll vid ett eventuellt undertecknande av fredsavtalet. "Då har vi uppnått det vi kämpat för i alla år", skriver man i FNL i Sverige nr 8. Ett ställningstagande man ställer sig något frågande inför. Tidigare i texten har man också påpekat att "det kanske inte är så bra att ordna demonstrationer", när, som man säger, "folk är allmänt frågande inför situationen"(?!). Men att DFFG skall ställa till med fest om USA undertecknat avtalet, det har redan bestämts. Men så är väl också en sådan fest ett betydligt viktigare beslut att fatta än att sprida verklig kunskap om de oerhört hårda krav utvecklingen i Indokina kommer att ställa på solidaritetsrörelserna världen över. Tydligt har DFFG blivit så förkalkat att man inte har den minsta förmåga att bedöma denna utveckling. Vi kan därför idag iaktta ytterligare en kvalitativ förändring av DFFG i urartningens tecken. Man för nu inte längre fram parollen "USA UT UR INDOKINA" (en närvaro av USA i en eller annan form i Indokina är tydligen accepterat) utan endast kravet att USA skall underteckna "freds"avtalet. Genom att på detta sätt skapa illusioner om avtalet, avvärjar DFFG solidaritetsrörelsen. Dessutom är det frågan om, om man inte håller på att förpassa sig själv från denna rörelse. Den politik som DFFG aningslöst bedriver idag skulle nämligen kunna leda till dess egen likvidering.

Nödvändigt med samarbete

Trots att vi har en mycket hård kritik av DFFG innebär dock inte denna att vi inte skulle vara beredda till något samarbete. Tvärtom, vi kommer att i varje demonstration eller aktion av betydelse att försöka få till stånd breda aktionsenheter på grundval av ett bibehållande av varje organisations politiska självständighet. Ett sådant samarbete är helt nödvändigt i stödet åt de indokinesiska folken. Det finns därför inget utrymme till att anklaga SKI för att vara splittrare.

Den period som inleds nu kommer att avgöra om kriget kommer att fortsätta i ytterligare flera år av kostsam och uppslitande kamp eller om USA skall tvingas till verklig reträtt. I detta läge kommer i alla fall inte SKI att tumma på sitt villkorlösa stöd åt de indokinesiska folken:

SEGER ÅT DE INDOKINESISKA BEFRIELSEÖRELSERNA !!!

Internationella solidaritetsmanifestationer 18:e november

Av Annika L

De internationella solidaritetsmanifestationerna den 18:e november var ett sätt att påvisa nödvändigheten av en ökad mobilisering till stöd för befrielsekampen i Indokina och en intensifierad kamp mot imperialismen. Demonstrationer ägde rum över hela världen; i New York, Tokyo, London, Köpenhamn, Melbourne osv.

Dålig uppslutning – fredsillusioner

Genomgående var uppslutningen sämre än vid tidigare demonstrationer av liknande slag. I New York lyckades man, för att ta ett exempel, inte mobilisera mer än cirka 2 000 demonstranter (vilket är en mycket låg siffra efter amerikanska förhållanden).

Vad är då orsaken till denna jämförelsevis dåliga uppslutning? Den viktigaste orsaken ligger i den utbredda illusionen att huvudkravet för solidaritetsrörelsen i nuvarande politiska läge måste vara att få USA att skriva Linder 'fredsavtalet', och att kriget i Indokina därefter skulle

vara slut. Man vill inte 'störa' de pågående förhandlingarna och betraktar solidaritetsmanifestationer som inaktuella.

Ett ökat stöd viktigare än någonsin

Paradoxalt nog utbreder sig denna inställning i ett läge då ett ökat stöd för de indokinesiska folkens kamp är nödvändigare än någonsin tidigare.

Det 'fredsavtal' man sätter hela sin tilltro till kan aldrig ge en permanent fred i Indokina. Två oförenliga system kommer att existera sida vid sida i södra Vietnam. En varaktig fred blir möjlig endast om förtryckarregimen i Saigon krossas och de vietnamesiska arbetarna och bönderna själva får bestämma över sin framtid.

Att skriva under ett sådant avtal är vietnamesernas rättighet, om de bedömer detta som mera fördelaktigt än att inte skriva under, MEN det är den internationella solidaritetsrörelsens skyldighet att i detta läge inte förhålla sig passiv, utan ropa ut sitt intensifierade, villkorslösa stöd till den indokinesiska befrielsekampen. Genom massmobiliseringar, massdemonstrationer, solidaritetsstrejker osv måste en styrka skapas, som vid sidan av de indokinesiska folkens egen kamp kan bidra till en total amerikansk reträtt, krossandet av Saigon-regimen och skapandet av en varaktig fred.

Demonstrationen i Göteborg

Samma dåliga uppslutning på samma förklaringsgrunder gäller även beträffande demonstrationen i Göteborg. (Antalet demonstrerande uppgick till knappt 300).

Följande organisationer inbjöds till demonstrationen: DFFG, GSSF, VpK, KU, KFML, Clarté, FIB/Kulturfront, KFMLr, SKUml, SKSml, FK, RMF, U-gruppen, Afrika-gruppen, Miljöaktivisterna, Grupp 8, Frihetlig Vänster samt Rådssocialisterna. De åtta sistnämnda grupperna (förutom SKI som tog initiativ till demonstrationen) var de enda som ställde upp. De övriga, däribland DFFG, vägrade. Det fanns emellertid medlemmar i FNL-gruppen som deltog i demonstrationen, trots att DFFG hade studiekonferens samma dag (!).

Organisationsprincipen

Demonstrationen var organiserad i enighet med SKI:s syn på aktionsenhet och samarbete med andra organisationer: en aktionsenhet där de deltagande organisationerna och grupperna enar sig kring en minsta gemensam nämnare och där det finns möjlighet att föra ut särskiljande krav och paroller, så länge dessa inte strider mot huvudparollerna. Enigheten blir därigenom inte påtvingad eller konstlad, utan varje deltagande organisation ges möjlighet att ärligt redovisa sin motivering för anslutning till huvudparollerna.

HUVUDPAROLLERNA VAR:

Sejer åt de indokinesiska befrielseörelserna!
Kamp mot imperialismen!
USA ut ur Indokina!
Försvara DRV!
Internationell solidaritet – internationell kampenhet!

Lite kritik

Demonstrationen var som helhet väl genomförd, hyfsat disciplinerad och militant. Den präglades av en välgörande spontanitet, som bl a tog sig uttryck i växelropande av paroller.

På några punkter är emellertid en viss kritik befogad. Det gäller dels ropandet av icke överenskomna paroller, dels distributionen av propagandamaterial inför demonstrationen. Sammanfattningsvis måste dock demonstrationen sägas utgjort en utmärkt början på arbetet

att mobilisera till kamp mot imperialismen och till stöd för befrielsekampen i Indokina på ett icke opportunistiskt eller sekteristiskt sätt.

En kort sammanfattning

av det tal som hölls vid demonstrationen:

I stället för att hålla sitt löfte och underteckna det nya förslaget till fredsavtal i nio punkter har de amerikanska imperialisterna inlett de hittills kraftigaste bombningarna i krigets historia. Dvs i hela världens historia. I stället för att dra bort alla sina styrkor och upphöra med sitt stöd till quislingsregimen i Saigon, förstärker nu USA feberaktigt denna ruttna militärdiktatur och gör den till en av världens vapenrikaste militärmakter. Kamrater, framtida generationer kommer att förfasa sig över den blindhet, den liknöjdhet och den cynism som nu gör det möjligt för krigsledningen i Washington att för öppen ridå försöka skyla över sitt totala fiasko i Indokina och med barbarisk terror tvinga de indokinesiska folken på knä. Men, USA-imperialismens grundläggande position i Indokina är förlorarens. De indokinesiska befrielsekämparna däremot är säkra på sin sak, trots att vägen till fred i Indokina är lång och svår och trots att de ännu kommer att tvingas utstå mycket lidande och död. De vet att de för en rättvis befrielsekamp. De vet att de har befolkningens stöd, att de är befolkningens representant. De vet att de är den enda kraften i Indokina som kan skapa verklig fred, som kan skapa ett fritt och oberoende samhälle.

Vad har egentligen USA för rätt att förhandla om fred? Är det inte ren cynism att USA, angriparen, kan få förhandla om ett annat lands inre angelägenheter, dess kommande regering, dess kommande statskick, dess militära styrkor, dess förhållande till främmande makter? Våra vietnamesiska bröder förhandlar med USA och har rätt att välja taktik. Men vi i väst, vi som vill visa vår solidaritet med de indokinesiska folken, vi måste högt ropa ut att USA har en och endast en rättighet i Indokina: att omedelbart och utan dröjsmål lämna dessa länder! USA UT UR INDOKINA NU!

Regeringen vägrar erkänna PRR – trots kravet från en nästan enhällig svensk opinion – trots uttryckliga önskemål från PRR:s sida. Än mindre vill naturligtvis regeringen vidta några som helst åtgärder mot USA eller verka för någon antiimperialistisk massmobilisering. Vi får inte ha några illusioner om den svenska regeringen. Sosseledarna har valt att förvalta den svenska kapitalismen och imperialismen – hur skulle en så dan regering kunna ge nå got annat stöd till de indokinesiska befrielseströrelserna än ett hycklande stöd? Hur skulle en imperialistisk regering kunna vara antiimperialistisk?

För solidaritetsrörelsen för Indokina kommer i alla händelser en vapenvila inte att innebära att dess uppgift slutförts – tvärtom! Freden är i sista hand, och det vet vietnameserna bättre än någon annan, en fråga om ekonomiska, sociala, politiska och kulturella förhållanden. Vietnameserna och de indokinesiska folken i övrigt har inte ut kämpat sin långa och blodiga kamp för att återgå till en situation som var rådande vid kampens början. De har ut kämpat denna kamp för att vinna frihet och oberoende.

För rörelsen här i Sverige gäller det inte bara att undgå så väl sekterismens som opportunistens sankta träskmarker, det gäller inte bara att ställa upp ett klart antiimperialistiskt perspektiv – det gäller också i lika hög grad att göra den svenska solidaritetsrörelsen till en del av den internationella rörelsen.

**SEGER ÅT DE INDOKINESISKA BEFRIELSESTRÖRELSENA!
USA UT UR INDOKINA!
KROSSA IMPERIALISMEN!**

SKI-konferens

9 – 10 december inbjöd SKI-Göteborg andra SKI-grupper och arbetsgrupper för SKI till en gemensam konferens. Vid denna konferens, som besöktes av SKI-are från nio orter – från Umeå i norr till Malmö i söder, diskuterades SKI:s nationella uppbygge samt utkast till normalstadgar för lokalavdelning för SKI. Vidare diskuterades ett förslag till gemensam resolution. Resolutionen, som i sitt slutgiltiga utförande antogs enhälligt, publiceras här nedan.

AKTIV KAMP MOT IMPERIALISMEN

STÖD ÅT INDOKINAS FOLK, SOM IDAG UTGÖR FÖRTRUPPEN! DENNA KAMP

1. Imperialismen är inte produkten av maktgalna statschefer eller prestigehungriga generalers sjuka handlande. Den är inte heller resultatet av någon sorts inneboende drift hos människor att föra krig. Vi måste söka förklara imperialismen utifrån de ekonomiska och politiska realiteterna i samhället. Det kapitalistiska samhällssystemet är roten till imperialismen.

Den kapitalistiska ekonomin är expansiv till sin karaktär. De enskilda kapitalisterna strävar hela tiden efter ökad profit, vilket är grunden till den kapitalistiska konkurrensen och innebär att antalet kapitalister blir allt färre och färre och samtidigt att var och en av dem får allt större makt. Kapitalismen kan inte acceptera nationsgränserna som gränser för sin expansion. Dess strävan att lägga under sig allt mer av världen som marknader för sina produkter och som råvarukällor stöds av statsapparaterna i de imperialistiska länderna.

2. Omkring 1900 kan världen sägas vara uppdelad mellan de imperialistiska staterna. Första världskriget var resultatet av en förskjutning av styrkeförhållandena mellan de ledande imperialistiska staterna. När det inte längre fanns några områden på jorden som inte dominerades av kapitalismen måste den förändrade balansen mellan de stora kapitalgrupperna och deras respektive statsapparater avspeglade sig i en omfördelning av jordens marknader och resurser. Första världskriget var det första omfördelningskriget. Där utmanades den engelska imperialismen av den framväxande tyska imperialismen. Utslaget i kriget avgjordes av USA-imperialismen, som i och med det första världskriget fick ett stort och växande inflytande i det imperialistiska lägret – vi får börja tala om ett imperialistiskt läger efter Oktoberrevolutionen som ju avskiljde en sjättedel av världen från imperialistiskt inflytande. Efter andra världskriget framstod USA-imperialismen som den obestridde ledaren för det imperialistiska lägret, och har sedan kommit att bevara denna position, om än inte lika obestridt, se t. ex. valutakrisen och guldskrisen. Som ledande imperialistisk makt åtog sig USA uppgiften att bygga upp det av kriget förstörda Europa samtidigt som det föll på dess lott att försvara det imperialistiska systemet som sådant mot anti-imperialistiska rörelser – främst i de koloniala delarna av världen, mot Sovjetunionen och senare mot Kina. Fullgörandet av dessa uppgifter kombineras naturligtvis med ett bevästande av det amerikanska kapitalets makt över det imperialistiska lägret. Vi kan t.ex. titta på de multinationella företagen och det faktum att dollarn fungerar som reservvaluta.

3. Det är i detta perspektiv vi måste se Vietnamkriget och sedermera Indokinakriget. Indokineserna är inte det första folk som försökt resa sig mot misären och förtrycket under det imperialistiska väldet och mot detta förtryck ställt nationellt självbestämmande och brott mot det imperialistiska systemet som den enda möjlighet utifrån vilken de själva kan bygga sin framtid. Imperialismen försvarar varje tumsbredd av det territorium den mutar in, antingen kommer kampen att föras direkt mellan de koloniala folken och den ledande imperialistiska makten USA, som i Indokina, eller imperialismen uppträder i skepnad av någon annan imperialistisk stat, t.ex. Portugal i Guinea-Bissau, Angola och Moçambique eller israel i Palestina.

4. Det är också i perspektivet av "imperialismen som kapitalismens högsta stadium" vi måste se Sveriges roll i världen. Visserligen finns det starka spänningar mellan de imperialistiska makterna, men dessa makter har gemensamt behov av att skydda systemet som sådant mot de koloniala befrielseströrelserna och mot det hot som blotta existensen av länder som brutit med den kapitalistiska världsmarknaden utgör.

Sveriges regering vidtar åtgärder för att stödja dollarn och därmed hjälpa USA-imperialismen i dess trängda läge som imperialismens försvarare. Samtidigt får svenskt kapital chans till investeringar i länder där regeringarna står under USA:s militära beskydd, t.ex. i Latinamerika. Svenskt kapital investeras också i Portugal som för ett brutalt krig i Afrika mot koloniala befrielseströrelser.

I detta krig investeras också mängder av amerikanskt kapital. Till och med i Indokina är de svenska kapitalisterna med och får en bit av den kaka som kriget gör åtkomligt för imperialismen. En del av det material som den amerikanska krigsmakten behöver för kriget i Indokina levereras av svenska företag. Listan över den svenska imperialismens åtaganden kan göras lång.

Den svenska regeringen är satt till att förvalta den svenska imperialismen och kapitalismen och är beroende av den kapitalistiska ekonomin för sin existens. En regering som förvaltar en imperialistisk ekonomi är en imperialistisk regering. Den anti-imperialistiska rörelsen har dock möjlighet att tvinga regeringen till vissa ställningstaganden som stärker de indokinesiska folkens kamp. Samtidigt som vi inte får ha några illusioner om att regeringen skulle kunna vara anti-imperialistisk får vi inte underlåta att ställa politiska krav på regeringen, t.ex. om att erkänna PRR.

5. Utifrån vad vi sagt ovan kan vi slå fast de politiska uppgifter en svensk solidaritetsrörelse för de kämpande indokinesiska folken har. a) Vi måste lämna ett villkorslöst stöd till befrielseströrelserna såväl ekonomiskt som politiskt. När vi säger detta är det samtidigt viktigt att påpeka att vi och de indokinesiska folken kämpar under helt olika villkor. Medan vi naturligtvis inte fränkänner befrielseströrelserna deras rätt att göra eftergifter till USA-imperialismen, t.ex. i ett läge där de är militärt hårt trängda, anser vi oss inte ha någon anledning att göra några kompromisser med imperialisterna. Det ekonomiska stödet sker genom insamling till pg 400 499, vilket naturligtvis inte innebär att vi tar avstånd från andra insamlingar som ger ett villkorslöst stöd. Det innebär också att vi utövar tryck på regeringen och olika delar av de socialdemokratiska och borgerliga apparaterna för att få dessa att leverera ett ekonomiskt stöd till befrielseströrelserna eller DRV. Vi ägnar oss inte åt påtryckningar på en imperialistisk regering som skapar illusioner om dess karaktär utan vi försöker skapa detta tryck genom radikaliserande basaktivitet oberoende av de parlamentariska apparaterna. Samtidigt måste vi också föra kamp mot regeringens stöd till dessa apparaters samt svenska företags ekonomiska stöd till USA-imperialismen.

Det politiska stödet ges genom manifestationer mot imperialismen, mot USA:s närvaro i Indokina och för de indokinesiska folkens kamp. Vår agitation och propaganda samt våra studier är också led i detta politiska stöd. Vi ger också vårt stöd genom en kamp för ett svenskt erkännande av de revolutionära regeringarna i Indokina.

b) Den kamp vi för måste vara medvetandegörande om imperialismen och USA-imperialismens karaktär. I detta perspektiv måste även kampen mot den svenska imperialismen ses. Kombinerat med vår propaganda i samband med mobilisering för ett ekonomiskt och politiskt stöd åt befrielseströrelserna och DRV genomför vi aktioner mot representanter och symboler för imperialismen – såväl USA-imperialismen som den svenska imperialismen.

c) Detta tvingar oss att skola militanter i massarbete och att lita till vår egen kapacitet och förmåga. En organisation av denna typ kommer aldrig att kunna ha som målsättning att bli Hela Svenska Folkets Vietnambörörelse. Vi måste räkna med att det vid sidan av oss kommer att finnas åtskilliga former av solidaritetsarbete. Vår roll kommer snarare att kunna vara initiativtagande och politiskt ledande i solidaritetsarbetet. Detta som en funktion av våra politiska ståndpunkter och analyser kombinerade med en organisatorisk bas av aktivister.

6. Det finns idag åtskilliga individer och organisationer som kan ställa sig bakom denna syn på indokinakriget och en svensk solidaritetsrörelsens uppgifter. Vår uppgift blir att i så stor utsträckning som möjligt ena dessa delar av vietnambörörelsen kring konkreta politiska krav. Inte så att vi påtvingar dem en färdig analys, utan så att dessa olika tendenser har möjlighet att bevara sin respektive specifika analys men ändå enas i kampen. Vi måste alltså fungera som en enhetsorganisation, byggd på en minimiplattform. Ett accepterande av denna minimiplattform och en klart visad vilja att arbeta som aktivist i organisationen måste vara de enda kriterierna för medlemskap. Av detta följer naturligtvis att organisationen måste präglas av en fullständig intern demokrati som kompletteras med frihet för medlemmarna att ensamma eller i form av fraktioner gå ut med en egen linje i frågor som minimiplattformen inte tar ställning till eller som går utöver plattformen.

7. När vi går ut i större aktioner och manifestationer inbjuder vi andra organisationer, grupper och enskilda till samarbete på en anti-imperialistisk plattform. Dessa aktionsenheter baseras på en minimiplattform som fungerar som minsta gemensamma nämnare för de ingående grupperna. Sedan har varje organisation rätt att bevara sin politiska och organisatoriska självständighet genom att föra fram krav, paroller, analyser etc. som överskrider den överenskomna minimiplattformen men inte strider mot den. Detta måste dock ske på ett sätt som visar klart att aktionsenheten som helhet inte står bakom den speciella analys, paroll etc. som den enskilda organisationen för fram.

8. Den politiska minimiplattform som förenar alla SKI-militanter utgörs av kan paroller, som ses som en helhet:

SEGER ÅT DE INDOKINESISKA BEFRIELSERÖRELSERNA

omöjliggör en pacifistisk tolkning av de uppgifter som ställs för solidaritetsarbetet. Parollen visar också klart nödvändigheten av ett materiellt och politiskt stöd till befrielseörelserna.

USA UT UR INDOKINA

visar klart vem som är angripare och understryker att varaktig fred endast kan uppnås om USAs krigsmaskin fullständigt avlägsnas från Indokina samt om imperialismens ekonomiska grepp över området brytes.

FÖRSVARA DRV

är solidaritetsrörelsens nödvändiga svar på de groteska förbrytelser som USA-imperialismen gör sig skyldig till mot civilbefolkningen i DRV, samtidigt som det till varje pris är anti-imperialisternas uppgift att försvara DRV mot ett imperialistiskt återerövrande.

KAMP MOT IMPERIALISMEN

visar imperialismen som ett system, inte som en företeelse isolerad till Indokina och USA:s agerande där. Vi låter vår kamp mot imperialismen innebära en kamp mot även den svenska imperialismen.

INTERNATIONELL SOLIDARITET -INTERNATIONELL KAMPENHET

uttrycker behovet av internationell samordning av kampen mot den internationella imperialismen. Det innebär att vi för samma kamp som de koloniala befrielseörelserna. Konkret innebär det att vi etablerar kontakt med andra anti-imperialistiska rörelser i andra

länder och i största möjliga utsträckning samordnar kampen med dem – t.ex. gemensamma demonstrationsdagar och aktioner mot multinationella bolag i flera länder samtidigt.

Ett självklart uttryck för internationell solidaritet är också vår kamp för politisk asyl för anti-imperialister som har sökt sig till Sverige i detta syfte.

9. Denna resolution uttrycker den syn en majoritet inom SKI företräder. Den ligger till grund för vårt arbete och vår propaganda under den närmaste tiden. Samtidigt kommer vi att arbeta på att vidareutveckla analysen, fr.a. i den första delen om imperialismen. Anslutning till denna resolution är dock inget krav för anslutning till SKE. Det enda politiska krav för medlemskap i SKI som ställs är anslutning till minimiplattformen.

Trotskistiska splittrare?

Ända från sitt bildande har SKI gått ut i en hård och detaljerad kritik mot såväl KFMLr:s sektaristiska politik i solidaritetsarbete som DFFG:s opportunistiska, uppslutning kring den imperialistiska regeringen och träaktiga syn på enhetsfronten.

Hur har dessa organisationer svarat på vår kritik? Faktum är att de har inte alls svarat! Det enda som har kommit är bortförklaringar och dåliga försök till smutskastning. Från DFFG:s sida har man istället för att gå in i en ärlig polemik avfärdat SKI antingen som 'splittrare' eller 'trottarnas vietnamsekt'.

Nåväl, vi ska besvara dessa 'anklagelser'.

Splittrar vi vietnamrörelsen?

Det finns idag ett flertal organisationer som anser sig arbeta för de indokinesiska folken. Vi har dock aldrig hört DFFG angripa regeringens vietnamorganisation de senaste åren – Svenska Kommittén för Vietnam – för att splittra vietnamrörelsen. Tvärtom svansar nu DFFG:s ledning efter SKfV som en hundvalp, som hoppas att några brödsbulor ska trilla ner från hussens bord. När SKI-Göteborg påbörjade förberedelserna till demonstrationen den 18 november bjöds varenda vänsterorganisation i Göteborg in till förhandlingar på lika villkor, även DFFG. DFFG-representanter kom till det första mötet och sa att man även i fortsättningen skulle delta i förhandlingarna, men återkom aldrig. Någon förklaring till detta fick vi aldrig.

SKI är inte ute efter att splittra Vietnamrörelsen. Vi kommer inte heller att försöka bli Hela Svenska Folkets Vietnamrörelse. Vi strävar att bli en ledande och pådrivande kraft i solidaritetsarbetet med de kämpande indokinesiska folken. Detta blir vi inte genom att idag utropa oss till Vietnamrörelsens förtrupp. Det kan vi bara bli genom att vi kan skaffa oss förtroende där en principfast anti-imperialistisk politik, oberoende av statsapparaten. Vi kommer att fortsätta kritisera DFFG, men vi kommer också att bjuda in DFFG till alla större aktioner och manifestationer för att delta på lika villkor, utan att de behöver göra avkall på sin politiska och organisatoriska självständighet. Är detta att vara splittrare?

Är SKI SKI(t)?

DFFG-ledningen kallar oss trotskister. Detta gör man för att försöka isolera oss. Detta kommer att misslyckas. I och för sig behöver man inte ta DFFG-ledningens trotskiststämpel speciellt allvarligt. Vi vet ju att man tidigare har varit tämligen generös med denna. Bl a blev som bekant KFMLr stämplade som 'trotskister' vid brytningen med KFML och DFFG.

I Sverige finns bara en organisation, som definierar sig som trotskistisk – RMF. RMF (Revolutionära Marxisterna Förbund) har gjort åtskilliga analyser av befrielsekampen i Vietnam utifrån begreppet permanent revolution. SKI har inte anslutit sig till dessa analyser. SKI är en enhetsorganisation, som är uppbyggd på en politisk minimiplattform bestående av

fem paroller. Jag tror inte att KFML:arna i DFFG-ledningen skulle vilja kalla någon av dessa paroller 'trotskistisk'. Tvärtom förklarade DFFG:s representanter vid det ovan omtalade förhandlingsmötet att man inte hade något att invända mot SKI:s minimiplattform.

En del aktivister från RMF har spelat en relativt aktiv roll i SKI sedan starten. Detta är inte något som vi sticker under stol med. Det är dock ett dåligt argument för att pådyvla SKI beteckningen SKI(t). SKI:s demokratiska organisering ger nämligen möjlighet för individer från varje annan organisation (plus helt organisationslösa förstås) att ansluta sig till SKI på helt lika villkor länge de accepterar SKI:s grundparoller. SKI välkomnar därför både KU:are, KFML:are, KFMLrare o s v.

Björn P.

Indokina nr 1-1973

INDOKINA

är SKI:s tidning.

Principen för tidningens utformning – som också kommer att gälla för den kommande nationella tidningen – är den, att *osignerat* material står SKI (som organisation) för. *Signerade* artiklar tar upp och vinklar frågor på ett sådant sätt att de ej kan representera SKI:s uppfattning.

Tidningen kommer alltså att uttrycka olika åsikter i en rad frågor, och på en rad olika punkter, t ex beträffande inställningen till Kina och Sovjet, till utvecklingen i Indokina, etc. Denna uppläggning av tidningen tror vi också speglar organisationens karaktär. Samtidigt som den ger utrymme för ett brett enhetligt material tillåter den "individuella" analyser.

SKI-demonstrationer över hela landet

Lördagen den 20 januari 1973 återinsattes Richard Milhouse Nixon i sitt ämbete som president i USA. Internationella protestaktioner genomfördes över hela världen mot detta redskap för en förruttnande imperialism. Även här i Sverige genomfördes demonstrationer. För första gången kunde också SKI uppvisa en begynnande styrka genom att ta initiativ till och delta i demonstrationer i främst Lund, Göteborg, Stockholm, Uppsala, Umeå.

Göteborg

DFFG hade gjort energiska försök att få med sossarna sedan förhandlingarna för en 5-partidemonstration hade brakat samman. Detta misslyckades dock. Trots detta gick man i kallelsen till demonstrationen enbart ut med kraven: "USA måste sluta bomba" och "USA måste skriva under fredsavtalet" (fred?). Även SKI ansåg att en kraftfull protest riktad mot USA-imperialismen och dess terrordåd var synnerligen nödvändig den 20 januari. Det absolut bästa hade naturligtvis varit om en så bred enhetsfront som möjligt kunnat anordnas (med ett bibehållande av varje organisations självständighet), men ack nej, så blev ej fallet.

Vid direkt förfrågan

hos DFFG-ledningen om ett gemensamt agerande, fick vi ständigt samma undanglidande svar. Trots att man inte hade någon principiell kritik av SKI:s paroller. DFFG säger sig arbeta för största möjliga enhet inom Vietnamrörelsen – är det bara ord?....

SKI genomförde

emellertid en egen kampanj med affischering, mötesserie på några av stans gymnasieskolor, appellmöten på stan, bössinsamling, flygbladsutdelning på industrier, skolor, etc. där vi kallade till demonstrationen på korrekta paroller, utan att sprida några illusioner om att avtalet skulle komma att leda till "fred".

Vid uppställningen

på Gustaf Adolfs uppmanade DDFG-ledningen per megafon alla demonstranter på vänstra (!) sidan av torget, där SKI:s tåg samlats, att förflytta sig till det "riktiga" tåget, på den högra (!) sidan, dvs till DFFG:s kolonn. Några demonstranter i SKI:s tåg hörde uppmaningarna och lämnade leden i tro att de hamnat i KFMLr:s tåg. Missförståndet klarades dock upp och demonstranterna återvände.

TROTS DFFG:s

upprepade anmaningar till demonstranterna att ansluta sig till det så kallade "riktiga" tåget, samlades ca. 400 demonstranter under parollerna:

SEGER ÅT DE INDOKINESISKA BEFRIELSERÖRELSERNA!
 USA UT UR INDOKINA!
 FÖRSVARA DRV!
 KAMP MOT IMPERIALISMEN!
 INTERNATIONELL SOLIDARITET – INTERNATIONELL KAMPENHET!
 ERKÄNN PRR!
 STOPPA DOLLARSTÖDET!

Trots överenskommelse

med DFFG att SKI:s tåg skulle gå lugnt och sansat 25 meter efter DFFG:s, utnyttjade DFFG i vanlig ordning kapitalets våldsapparat för att uppnå sina syften. Med hjälp av en polisbil breddade man avståndet till flera hundra meter. Detta kan inte med bästa vilja i världen benämnas enhetsfrontspolitik.

SKI kallade

efter demonstrationen till ett kampmöte som samlade ca. 200 personer.

Kampen går vidare trots hycklande "fred"

Uppsala

I Uppsala gick SKI:s demonstration under parollerna:

USA UT UR INDOKINA!
 ERKÄNN PRR!
 SEGER AT FNL!
 FÖRSVARA DRV!
 KAMP MOT IMPERIALISMEN!

SKI:s kolonn ställde upp separat och samlade ca.250 personer. Flera av DFFG:s lokalgrupper ställde också upp i denna del av tåget. DFFG-ledningen försökte även här med hjälp av megafoner, värva folk från SKI:s led, men misslyckades grundligt med detta.

DDFG ställde här upp under parollen: *Sverige för fred i Vietnam* (i blå – vitt! ! !)

Umeå

I Umeå ställde SKI upp med en egen kolonn i DFFG:S demonstrationståg. Man samlade 110 personer (DDFG samlade 400). Förutom SKI:arna deltog även Förbundet Kommunist och Grupp 8. Vid demonstrationens avslutning spärrade emellertid polisen av ingången till torget, och SKI-kolonnen vägrades tillträde.

Stockholm

Även i Stockholm hölls en demonstration den 20:e januari. SKI:s kolonn samlade här ca. 250 personer. Man förde bl.a. fram parollen: Stöd PRR – mot regeringen! Två amerikanska flaggor med hakkors i stället för stjärnor, brändes. I samband med detta råkade en halv

polismustasch brinna upp. Två kamrater greps för missfirmelse av tjänsteman, trots att de erbjöd sig att betala kostnaderna för bortrakning av den andra halvan.

Lund

I vanliga fall anordnas Vietnamdemonstrationerna i Lund av Indokinakommittén – en samarbetskommitté mellan olika organisationer. Denna gång proklamerade emellertid sossarna självständigt att de skulle anordna en demonstration den 20:e, och att andra organisationer var välkomna att delta. Demonstrationen skulle vara tyst och värdig – inga slagord fick ropas. SKI i Lund beslöt sig för att ställa upp i demonstrationen med en egen kolonn. Dessutom skulle man ropa slagord – helst ordentligt! Demonstrationen samlade totalt 1600 personer. SKI:s kolonn gick som sista del i taget och samlade 400 personer. Detta var den enda del av taget som var ordentligt försedd med paroller, och den enda del av taget som, (trots uppmaningar från vakterna), ropade slagord. KFML(r):s demonstration samma dag samlade 35-40 pers.

ENHET MED MODERATER VIKTIGARE ÄN ATT FÖRA FRAM RIKTIGA KRAV. DFFG-ledningen i Söderhamn försökte stoppa kraven Erkänn PRR och Seger åt FNL.

Regeringens utspel i Indokina-frågan över jul resulterade i, förutom den så omskrivna namninsamlingen, en rad rempartidemonstrationer över hela landet. Dessa baserades på samma otillräckliga krav som namninsamlingen: Sluta bomba! och Skriv under fredsavtalet! Även här slöt DFFG kritiklöst upp bakom de fem riksdagspartiernas politik.

På flera håll förekom emellertid opposition inom DFFG-leden mot den undfallande politiken gentemot sossarnas utspel. Ett exempel på detta utgör händelserna i Söderhamn, varifrån några kamrater som nu gått över till SKI, berättar:

”Vi var 15 kamrater från Bergshamra som semestrade en vecka i Söderhamn. När vi fick höra att det skulle bli demonstration i Söderhamn den 30:e december, satte vi igång med en ordentlig aktivitet för att få fram plakat och banderoller. Vi tillverkade två banderoller med texten: Seger åt FNL och Erkänn PRR, samt ett plakat med en uppmaning till de fem riksdagspartierna att upphöra med stödet till dollarn. När vi skulle ställa upp i demonstrations-tåget kom omedelbart en folkpartist från demonstrationsledningen fram och sa att vi inte fick gå med våra banderoller. Den plattform man enats kring stod knappast i överensstämmelse de paroller vi ville föra fram. Vi påpekade att vi ställde upp som enskilda och inte varit med och utformat någon sådan plattform. När inte folkpartisten kunde förmå oss att ta bort våra banderoller, konfererade han med ledningen och skickade en sosse på oss. Sossen sa ungefär samma sak, fast mer aggressivt. När inte heller sossen kunde övertyga oss skickade han efter DFFG-ledningen. Killen från DFFG sa samma sak som sossen, fast med mer inlevelse och patos. Det här skulle störa samarbetet med moderaterna, osv. Efter en hetsig diskussion var det dags för en ny konferens. Nu tyckte tydligen demonstrationsledningen att det var dags att ta till hårdare metoder, varför polis tillkallades. Polisen ryckte ett plakat från en av oss, men då han inte kunde påvisa att vi gjorde oss skyldiga till något lagbrott, och med tanke på att han var ensam mot ett demonstrationståg på ca. 700 personer, hade han inget annat val än att låta oss gå med i tåget.

Demonstrationsledningen gick emellertid runt i tåget och uppmanade folk att inte sluta upp bakom våra paroller. Trots detta gick en fjärdedel av tåget bakom oss, och flera ropade med i ”Krossa USA-imperialismen” och ”Bryt med Saigon, Erkänn PRR”

Söderhamnskuriren skrev på första sidan: ”Moderat i ledningen för vietnamdemonstration”.

Vi instämmer!”

Vad är SKI – Solidaritetskommittén för Indokina?

Den grundläggande orsaken till att SKI bildades (i september 1972) var ett ökat behov av en vidareutveckling av stödet åt de indokinesiska befrielseströrelserna och att fördjupa insikten om imperialismen. SKI ser det dock som sin uppgift att inte enbart mobilisera kommunister eller vänstersympatisörer i detta stöd, utan det gäller även att kunna aktivt engagera de människor som spontant reagerar negativt på USA:s aggression i Indokina och stöder FNL (Södra Vietnams Nationella Befrielsefront) i deras kamp för ett fritt Vietnam.

Samarbete

SKI är en självständig organisation, som inte har för avsikt att anpassa sig till den medvetenhet som redan existerar. p g a att detta alltför lätt leder till avpolitisering. Därmed inte sagt att SKI inte är villig att samarbeta med andra organisationer eller grupper (och naturligtvis individer) som solidariserar sig med befrielsekampen i Indokina. Tvärtom så ställer sig SKI positiv till och strävar efter samarbete med sådana organisationer. Den ledande principen vid ett sådant samarbete är dock: ENIGHET I HANDLING, UTAN ATT NÅGON ORGANISATION FÖRMYNDARAKTIGT DIKTERAR UTFORMNINGEN AV SAMARBETET OCH HELT UTPLANAT ANDRA ORGANISATIONERS IDENTITET. Dvs varje organisation har rätt att föra fram särskiljande paroller, som går utöver men inte strider mot en överenskommen minimiplattform.

Egna paroller

Det som är annorlunda i SKI:s uppbyggnad jämfört med t ex DFFG (De Förenade FNL-Grupperna) är främst att alla har rätt att föra fram egna analyser. Stödjer du alltså SKI:s paroller har du full frihet att propagera och arbeta för din inställning till händelser, som inte preciseras av SKI:s minimiplattform.

Huvudparollerna

Den politiska plattform från vilken arbetet inom SKI utgår kan sammanfattas i följande huvudparoller:

SEGER AT DE INDOKINESISKA BEFRIELSERÖRELSERNA:
USA UT UR INDOKINA!
FÖRSVARA DRV!
KAMP MOT IMPERIALISMEN!
INTERNATIONELL SOLIDARITET- INTERNATIONELL KAMPENHET!
KAMPEN GÅR VIDARE!

Samtidigt som SKI uppmanar till ett villkorslöst materiellt och politiskt stöd åt de indokinesiska befrielsekamparna, så vill vi genom diskussioner, propagandaspridning och aktioner öka medvetenheten om indokinakrigets orsaker, om befrielsekampens utvecklingsmöjligheter och betydelse, om imperialismen, och då i synnerhet USA-imperialismen och dess samband med den svenska imperialismen, om den svenska regeringens hyckleri, om Kinas och Sovjetunionens hållning med mera.

Stödet åt de indokinesiska befrielseströrelserna och försvaret av DRV (Demokratiska Republiken Vietnam) kommer i första hand att inriktas på propagandaspridning genom t ex flygbladsutdelning, tidningsförsäljning och bössinsamlingar. I detta viktiga informationsarbete engagerar sig alla gemensamt inom SKI. Andra tänkbara former kan tänkas vara gatuteater, filmföreläsningar, allmänna informella möten, som kan underlätta för SKI att sprida kunskap om vad som pågår i Indokina.

Basgrupper

SKI är en öppen aktivistorganisation, vilket innebär att alla som är beredda att arbeta aktivt eller redan gör det har tillfälle att delta på alla möten.

Alla som önskar arbeta aktivt inom organisationen blir invalda i en basgrupp. Varje basgrupp är sammansatt av personer som antingen bor i samma stadsdel, studerar eller arbetar etc. Vid basgruppsmöten ventileras olika problem inom eller utom organisationen samtidigt som en politisk skolning bedrivs.

Varje individ som avser att bli medlem i SKI måste först arbeta aktivt en viss tid inom organisationen innan han/hon officiellt blir invald som medlem. Detta för att undvika eventuella ”pappersmedlemmar”, dvs medlemmar som är med i organisationen, men INTE arbetar aktivt eller deltar på några möten, utan endast erhåller organisationsmaterial. Men även de som vet att de inte har tid att avsätta för aktivt arbete, men är intresserade kan kontakta SKI för att bli sympatisörer.

Indokina nr 2/3-1973

Öppet brev till påstådda socialister

Nedanstående brev utgör ett inlägg i debatten om det nuvarande läget i Indokina och om kampens utveckling. Liksom i alla andra signerade artiklar, står inte SKI som helhet för analysen – något som för övrigt speglar SKI:s typ av enhetsorganisation (se även faktarutan sid xx [se rutan i början av avdelningen om Indokina nr 1-73, ovan. Red anm]).

Framgång men ännu inte seger!

Det nuvarande läget i Vietnam är mer allvarligt och bekymmersamt än någonsin, trots diverse skryt i olika ”vänstertidningar” (Ny Dag, Gnistan, Kommentar, Vietnam-Bulletinen, etc.) om vietnamesernas eller Vietnams ”folks” seger.

Denna seger är minst sagt illa definierad, somliga menar en seger över USA-imperialismen, andra uttrycker det som en helt allmän seger över allt som kämpades mot. Alla dessa yttranden uttrycker en farlig överdrift av det som Vietnams kämpande folk egentligen gjort, eller – bättre uttryckt – tvingats göra!! Sådana yttranden kan inte ha någon annan effekt på sina läsare än att de upplever sin uppgift att kämpa tillsammans med FNL mot imperialism och för fred, oberoende och frihet (för att inte säga Socialism!) som fullgjord, allt annat som sedan uttrycks i artikeln till trots. Denna effekt skulle konkret innebära att många som förut aktivt visade sin solidaritet med befrielse rörelsen och dess kamp, nu demobiliseras och passiviseras. En sådan utveckling under kampens nuvarande stadium är ingenting mindre än ett förräderi mot vietnamesernas sak. De som, medvetet eller ej, främjar sådana effekter genom att i artiklar eller tal sprida illusioner om en seger som ännu inte är vunnen, begår ingenting mindre än ett förräderi mot den vietnamesiska revolutionen – för att inte säga världsrevolutionen. Detta, därför att dessa illusioner sprids som resultatet av inget annat tvång än en felaktig uppfattning om och en felbedömning av den verkliga segerns förutsättningar och innebörd. Detta förräderi får inte tillåtas fortgå oemotsagt, utan måste med all kraft bekämpas!

Det råder ingen tvekan om att det rättfärdiggörande argumentet utgörs av att vietnameserna (FNL) själva betecknar avtalet som en seger, och således skulle förråda sin egen sak. Det är svårt att tänka sig något värre, mer orimligt nonsens!

För det första, så handlar de vietnamesiska kämparna under våldshotets tvång – något som människorna i Sverige, såvitt man vet, inte gör. Vietnameserna måste rätta sig efter detta

faktum och utforma sin propaganda inom ramarna för sin politiska, diplomatiska och militära taktik.

För det andra, eftersom solidaritet kräver ovillkorligt, ömsesidigt (dvs. oberoende) stöd, på det principiella såväl som på det aktiva planet, och eftersom solidaritetsrörelsen i Sverige och de flesta andra länder inte befinner sig under USA-imperialismens våldshot eller i krigstillstånd – eller är bunden av några avtal – kan man inte överge eller inskränka de ytterst höga målen som den vietnamesiska revolutionen står för – varken i ord eller handling!

Detta innebär att man här i Sverige måste:

1. påvisa och avslöja de krafter som tvingar vietnameserna att handla som de gör och kräva att detta tvång omedelbart upphör – oavsett om kraven måste riktas mot Kina, Sovjet, USA eller något annat land. Kräv: USA ut ur Indokina! Omedelbart och villkorslöst! ! Något som vietnameserna alltid krävt och fortfarande önskar, trots det känsliga läge som de nuvarande styrkeförhållandena tvingat dem in i. Kräv: Nej till stormaktsöverenskommelser!! Något som vietnameserna själva aldrig velat ha, men nu tvingats in i, p.g.a. Kinas och Sovjets avsaknad av handlande i den proletära internationalismens anda, och deras nuvarande osunda kompromisspolitik i den ”heliga” fredliga samexistensens namn! (se ledaren i Nahn Dan, DRV:s arbetarpartis tidning, den 17 augusti 1972, översatt till svenska i Kommentar nr 1-73, sid 22).*

2. fortsätta att ge FNL villkorslöst stöd genom att kräva: Seger åt den vietnamesiska revolutionen! Seger åt FNL! Ner med Saigon-juntan! Bryt med Saigon – Erkänn PRR!! Inte genom att som förrädarna gör nu – Kräva att Thieu ska följa avtalet, för då binder man solidaritetsrörelsens handlingsmöjligheter på samma gång. Och inte genom att kräva att regeringen ska erkänna PRR utan att samtidigt koppla det med kravet på en brytning med Saigon – annars erkänner man ett existensberättigande för Saigonjuntan!

3. sträva efter en internationell samordning av konkreta aktioner för att effektivisera stödet till den vietnamesiska revolutionen.

4. kräva politisk asyl åt alla politiska flyktingar och visa den sanna internationalismens anda – i synnerhet nu efter ”terroristlagens” antagande i riksdagen.

Allt detta, och kanske t.o.m. mer, allteftersom kampen utvecklar sig, måste man prestera om man inte ska överge de mål som vietnameserna och verkliga socialister lägger i innebörden av ordet SEGER!

Efter allt detta, kanske man ändå undrar vad det s.k. ”freds”avtalet verkligen representerar, och vad det skall komma att innebära för kampens utveckling i Vietnam och i hela världen. Det ska inte tas upp hår för det har redan uttryckts så väl i ledaren i INDOKINA nr 1-73, och därför föreslår jag att man söker svaren där. Konstateras kan, emellertid, att den enda framgång som avtalet hittills kan ha inneburit är att USA för tillfället har upphört att direkt utöva sin vapenmakt mot DRV och de av FNL kontrollerade områdena. Däremot har inte Thieu slutat med någonting. Tvärtom fortsätter han som han alltid har gjort. Dessutom begår han ständigt förbrytelser mot flera av avtalets punkter. Det är definitivt ingen fred i Vietnam, och vietnameserna har inte uppnått sina mål. De har inte segrat! Nu måste solidaritetsrörelsen intensifiera sin kamp tillsammans med FNL, en kamp till den slutliga segern! Men, innebär inte avtalets framgång att USA-imperialismen besegrats, frågar de förvirrade. Inte alls!! Den kan ha tvingats till en taktisk reträtt, men de dimridåer USA kastar upp är endast till för att dölja imperialismens sanna ansikte. Imperialismen är en internationell företeelse och måste besegras på den nivån. Detta är världsrevolutionens uppgift, av vilken kampen i Indokina endast är en del. Vietnameserna kan ha tvingat. USA att lämna en front, tvingat den till taktisk

* Finns på marxistarkivet: [Vietnameserna och ”Nixondoktrinen” – ett dokument](#) – Red

reträtt, men detta har ännu inte visat sig vara fallet! Det är för tidigt att bedöma om inte även USA kommer att bryta avtalet, på samma sätt som de t.ex. brutit alla avtal de slutit med Amerikas egna ”vietnameser” – indianerna.

Nej, inte på något sätt kan man säga att kampen har förts till sitt slut, att revolutionen har segrat, varken i Vietnam eller i något annat land.

USA-imperialismen har inte besegrats. Kampen fortsätter, till den SLUTLIGA SEGERN!! !!

J. Mikelsson

Le Duc Tho, DRV:s chefsförhandlare: ”någon varaktig fred kan inte uppnås så länge imperialismen består.”

Internationell samordning av solidaritetsarbetet

På initiativ från FSI (Front Solidarité d’Indochine) har under mars månad hållits förhandlingar i Paris mellan flertalet större solidaritetsorganisationer i Europa. Syftet har varit att få till stånd en samordning av arbetet för att effektivisera stödet till de kämpande indokinesiska folken.

Samarbetet baseras på en gemensam appell, som tar upp det nuvarande läget i Indokina. USA-imperialismen och dess marionetter samt solidaritetsrörelsens uppgifter. Det grundläggande perspektivet är att kampen i Indokina inte är slut, och att ett intensivt solidaritetsarbete är viktigare än någonsin. Appellen är inte identisk med SKI:s analyser, men den utgör en minsta gemensam nämnare, där de viktigaste perspektiven finns med. Hela samarbetet är utformat i överensstämmelse med SKI:s syn på enhetsarbetet – en minsta gemensamma nämnare, där deltagande organisationer har möjlighet att föra ut vidare paroller och analyser, förutsatt att dessa inte strider mot minimiplattformen.

Det omedelbara resultatet av förhandlingarna blev, förutom den gemensamma appellen, planerandet av en breitt upplagd månadsång kampanj över hela Europa. Kampanjen baserar sig på parollerna: USA UT UR INDOKINA! KAMPEN GÅR VIDARE! ALLT STÖD TILL DE INDOKINESISKA FOLKENS SLUTGILTIGA SEGER!. En gemensam affisch har tryckts upp i Italien. Förutom affischering och spridandet av appellen, kommer möten och demonstrationer att hållas över hela Europa. Här i Sverige kommer möten med deltagare från olika länder att anordnas i början av Maj. Kampanjen kommer att avslutas med en jättedemonstration i Milano den 12 maj med deltagare från de olika länderna. Det blir ju mest frågan om symboliskt deltagande från Norra Europa p g a avstånden, men vi uppmanar alla intresserade att sluta upp.

Förutom den nu redan påbörjade kampanjen, har en permanent samordning med ett gemensamt sekretariat, utbyte av material, gemensam planering av aktioner osv kommit till stånd. En mobiliseringsplan har utarbetats, så att så att en hastig förändring av läget i Indokinaskall kunna resultera i snabba och samtidiga aktioner i alla deltagande länder.

De som redan skrivit under appellen är följande organisationer:

FSI – Frankrike

MNSPI – Frankrike

Comitato Vietnam – Italien

Comité Indochine – Luxemburg

Indochine Vaincra – Schweiz

FUNI – Belgien

ISK – Västtyskland

ISC – Storbritannien

De danska Vietnamkommittéerna
SKI – Sverige

Ytterligare ett 10-tal organisationer i olika länder (bl a Österrike, Holland, Västtyskland, Norge och Finland) har emellertid visat intresse för att delta i samarbetet. Något slutgiltigt besked har emellertid inte kommit när detta nummer av INDOKINA går i tryck.

De Förenade FNL-grupperna (DFFG) har trots upprepade påstötningar inte visat något större intresse för att delta i något internationellt samarbete. Man har inte infunnit sig vid förhandlingarna och i övrigt inskränkt sitt internationella engagemang till ett kortfattat lyckönskningstelegram där man lyckönskade de deltagande organisationerna till det framgångsrika arbetet(!). Vi väntar fortfarande med spänning på en förklaring från DFFG-ledningen till varför man inte vill bidra till ett effektiviserande av solidaritetsarbetet genom ett internationellt samarbete.

Den samordning som nu kommit till stånd, är något som vietnameserna själva vid upprepade tillfällen manat till. Detta är ett nödvändigt steg i utvecklingen av solidaritetsarbetet till stöd för den långa kamp som ännu återstår i Indokina.

Vi uppmanar alla anti-imperialistiska organisationer och alla som stött de indokinesiska folkens heroiska befrielsekamp att ställa sig bakom appellen och delta i den internationella kampanj som påbörjats!

Appell till den europeiska solidaritetsrörelsen:

Den 27:e januari tvingades USA att underteckna Parisavtalet. Detta betecknar en viktig seger och markerar en ny fas i de indokinesiska folkens kamp. Avtalet bekräftar ett nederlag i USA-imperialismens blodtörstiga militära erövringspolitik. Detta visar att den tolkliga kamp som mobiliserar massornas revolutionära energi verkligen är i stånd att tvinga världskapitalismens största makt till nederlag.

General Giap uttrycker situationen så här: ”Avtalet utgör en stor seger för det vietnamesiska folket, en etapp på vägen emot erövrandet av oberoende och frihet.”

Såvida detta avtal respekteras bokstavligen och i sin helhet av USA och Saigonregimen bör det, inom ramen för en intensiv mobilisering av det vietnamesiska folket, tillåta en slutgiltig seger för kampen för nationell enhet, oberoende och fullständig suveränitet för det vietnamesiska folket.

IMPERIALISTERNA BRYTER AVTALET

Idag ifrågasätts emellertid tillämpningen av detta avtal av de imperialistiska krafterna:

- Genom uppenbar kränkning av 8:e och 11:e artikeln i avtalet kväver marionetterna – i de områden de fortfarande behärskar – samtliga demokratiska friheter. Detta gäller såväl press- som yttrandefrihet. Samtliga oppositionella tidningar förhindras utkomma. Folket får inte manifesteras åsikter och förtrycket av dem ökar. All rörelsefrihet är upphävd. (Man förhindrar speciellt flyktingar att återvända till sina byar.)
- Arresteringarna mångdubblas liksom antalet civila fångar (idag överstiger de antagligen 300.000). Deras liv är i fara. Order om avrättningar har utfärdats och har redan börjat verkställas. De grupper som opponerar sig mot Thieu-regimens terror (kommunister, katoliker, buddhister) representerar de levande krafter som marionetterna vill slå ner.
- Saigonarmén har efter något mer än en månad begått ett otal kränkningar av stilleståndsavtalet (kränkningar av 2:a och 3:e artikeln).
- Vad beträffar USA vägrar de att nedmontera sina baser (kränkning av 6:e artikeln) och de förklarar sina militära rådgivare till ”civila” (kränkning av 5:e artikeln). De uppfyller inte

sina förpliktelser enligt tidsplanen när det gäller att avlägsna minorna från de nord-vietnamesiska hamnarna (kränkning av 2:a artikeln). De fortsätter bombningarna av Laos och Kambodja (kränkning av 20:e artikeln och 2:a artikeln i Laosavtalet).

- Den amerikanska regeringen har till och med under senaste tiden öppet uttalat allvarliga hotelser om ett återupptagande av bombningarna över de befriade områdena, samtidigt som krigsmateriel skickas till Saigonregimen från amerikanska baser i Japan.
- Kontrollkommissionerna hindras i sin verksamhet och PRR:s och DRV:s delegationer isoleras och attackeras i de av Saigon kontrollerade områdena. Fyra militära representanter för PRR har t.o.m. dödats (kränkning av kapitel 6).

USA HAR INTE LÄMNAT INDOKINA

Antalet, omfattningen och den samlade karaktären av dessa kränkningar visar klart USA-imperialismens nuvarande politik. Trots militärt och politiskt nederlag upphör man inte med att försöka upprätthålla sin neokoloniala närvaro i de nu marionettkontrollerade områdena. Med alla tillgängliga medel håller man marionettregimerna i Saigon och Pnom Penh och de pro-imperialistiska krafterna i Laos vid liv. USA-imperialisterna håller sig redo att vid behov på nytt göra en militär intervention från Thailand och med 7:e flottan. Man bidrar materiellt till Thieuregimens terror. Man använder alla sina ekonomiska resurser för att i Sydvietnam utveckla en social korruption inom en befolkning vars traditionella samhällsliga struktur brutalt förstörts av en medveten tvångsförflyttning till städerna. Man försöker att få alla andra kapitalistiska makter att delta i detta spel under täckmantel av internationell "hjälp".

KAMPEN GÅR VIDARE

De tre indokinesiska folken har uppnått en viktig seger. De måste emellertid fullfölja en hård sammansatt och troligen långvarig kamp för att förverkliga sin rätt till självbestämmande. Ty denna rätt kommer inte att kunna utövas så länge dessa marionettregimer tillåts bestå och bevara sin handlingsfrihet. I själva verket representerar dessa imperialistmakternas och deras allierades intressen i Indokina.

Därför är en kraftfull mobilisering till stöd för den fortsatta kampen för demokratiska fri- och rättigheter och för frisläppandet av de politiska fångarna, som stadgats i avtalet, av grundläggande betydelse i det nuvarande styrkeläget.

Sålunda utspelas en politisk kamp i Vietnam som stöder sig på befrielseörelsernas landvinningar, på dess makt och de befriade områdena, som numera är mycket omfattande. Den kommer att bedrivas på många sätt och särskilt i form av en aktiv kamp för att tvinga USA och Thieu-regimen att "samvetsgrant respektera de undertecknade avtalens klausuler". I Laos pågår en sådan politisk kamp, under det att i Kambodja FUNK fortsätter att genomföra en segerrik militär offensiv till marionettregimens slutliga fall.

I denna kamp, som är ett föredöme för alla världens folk som kämpar mot imperialismen och dess marionetter, förlitar sig de indokinesiska folken främst på sin egen styrka. Men man räknar också med att en militant internationell solidaritet upprätthålls. Historien visar att Washington ringaktar ingångna avtal. Ju större handlingsfrihet Washington har i USA och i övriga världen, desto lättare blir det för dem att fortsätta sina manövrer.

SOLIDARITETSRORELSENS ANSVAR

Detta perspektiv lägger ett större ansvar än någonsin tidigare på solidaritetsrörelsen, vad gäller intensifierat engagemang för de indokinesiska folkens kamp.

EN INTERNATIONELL KAMPENHET

Sedan två år har denna rörelse, parallellt med USA:s upptrappning, på nytt utvecklats i Västeuropa. De senaste månadernas manifestationer betecknar kulmen på detta åter-

uppvaknande. På grund av massmediernas skrivelser finns nu emellertid en viss risk för en demobilisering.

Det är för att bekämpa denna fara som undertecknade organisationer har mötts för att kunna samordna sina krafter för en gemensam kampanj. Denna intensiva kampanj kommer att avslutas med en demonstration med internationellt deltagande i Milano den 12:e maj.

Vi uppmanar högtidligen alla organisationer som har stött de indokinesiska folkens kamp och alla anti-imperialistiska militanter att, i syfte att mobilisera folken, och fr.a. arbetarklassen i Europa, för att tillsammans verka för:

- totalt och omedelbart tillbakadragande av USA:s styrkor i alla dess öppna och förklädda former från Indokina och Sydostasien, där de utgör ett ständigt hot om en ny eskalering mot Vietnam, där bombningarna fortfarande pågår i Laos, och där amerikanska B 52:or fortfarande gör dagliga raidar i Kambodja.
- ett omedelbart upphörande av den amerikanska aggressionen och eskaleringen i Kambodja, och ett totalt stöd till FUNK:s offensiver fram till den slutliga segern.
- fritt utövande av demokratiska rättigheter för de sydvietnamesiska folken och en omedelbar frigivning av samtliga politiska och civila fångar som hålls av Saigon-regimen,
- avslöjande av den medbrottslighet som världen över förbinder våra regeringar med USA-regimens smutsiga hantverk, i synnerhet genom att fördöma varje form av neokolonial styrning av den internationella "hjälpen".
- politiskt och diplomatiskt erkännande av GRUNK, PRR och DRV:s regeringar, som de enda verkliga representanterna för Kambodjas och Vietnams folk.
- stöd till den amerikanska anti-krigsrörelsen och kamp för ovillkorligt upphörande av förföljelserna av dem som genom att desertera eller vägra värnplikt i USA-armén motsatt sig det smutsiga imperialistiska kriget. Stöd åt de amerikanska organisationernas krav på amnesti.
- genomförande av en militant kampanj för materiellt stöd till de tre indokinesiska folken i syfte att förlänga och stärka det politiska stödet.
- aktion för att förbjuda den amerikanska regeringen och marionettregimen att fullfölja sina manövrer och kränkningar av avtalet.
- stöd åt de indokinesiska folken i deras kamp för oberoende och nationell enhet fram till den slutliga segern.

USA UT UR INDOKINA! KAMPEN GÅR VIDARE!

ALLT STÖD TILL DE INDOKINESISKA FOLKENS SLUTLIGA SEGER!

MOBILISERING FÖR EN FRAMGÅNGSRIK EUROPEISK KAMPANJ OCH EN

FRAMGÅNGSRIK INTERNATIONELL MANIFESTATION I MILANO DEN 12-E MAJ!

DEMONSTRERA I MILANO 12:E MAJ! !!!

Den europeiska solidaritetskampanjen kommer alltså att kulminera i en jättedemonstration i Milano med internationellt deltagande. Det är angeläget att denna manifestation blir så massiv som möjligt. Vi uppmanar alla anti-imperialister att åka med och manifestera sin solidaritet med de indokinesiska folken. Plan kommer att chartras från Köpenhamn med avresa fredagen 11/5 på eftermiddagen och återkomst söndag kväll. Priset för flygresan kommer att ligga på omkring 250 kronor. Busstransport ner till Köpenhamn fredag morgon kommer att anordnas från flera platser i landet. Logi ordnar de italienska kamraterna. Kan ni dra loss 350 kronor, så bör det klara sig med resa, uppehälle, fickpengar och allt. Intresserade bör med det snaraste kontakta:

*Hans Söderström
Norhemsgatan 39
41306 Göteborg
Tel. 031/248167*

Marionett på PR-turné

Den ökände terroristen och lydige knähunden Thieu besökte i början av april sin Husse Richard Nixon. På sin PR-resa besökte han även England, Väst-tyskland och Italien.

NPAC (National Peace Action Coalition) och SMC (studentMobilization Committé) kallade till antikrigsaktioner med anledning av marionetten Thieus besök i USA i början av april. Vid en presskonferens i Washington förklarade NPAC situationen på följande sätt:” Om vi frågar oss vad anledningen till Thieus besök är, måste vi dra slutsatsen ... att det är ett försök att återupprätta diktatorn och skapa en ny bild av honom inför det amerikanska folket. Detta kommer att förenkla återupptagandet av de amerikanska bombningarna om han råkar i svårigheter. Med hänsyn till den våg av terror från Thieus sida efter undertecknandet av avtalet, säger NPAC:

”Kom ihåg att Thieu undertecknade avtalet som ‘garanterar’ fullständiga demokratiska rättigheter för befolkningen i södra Vietnam. Det är en smutsig produkt som administrationen nu försöker sälja till det amerikanska folket”.

Tidpunkten för Thieus besök är vald med stor noggrannhet. Man har tidigare inte velat ta emot marionetten eftersom han skulle kunnat utgöra ett focus för antikrigsaktioner. När nu de amerikanska trupperna formellt dragits tillbaka, anser tydligen Nixon att det är rätt riskfritt att inbjuda Thieu.

Förutom att begära mer ekonomisk och militär hjälp, uttryckte Thieu sin glädje över USA:s bombningar i Kambodja. Han säg USA:s ingripande där som ett tecken på att president Nixon skulle återuppta flyngreppen mot DRV om de ”kvarvarande Nordvietnamesiska trupperna startade en ny offensiv.”

På sin PR-resa passade Thieu också på att försäkra sig om stöd och sitt anseende i Väst-tyskland, England och Italien. Överallt möttes han av våra kamrater i solidaritetsrörelsen, som visade honom hur man bör behandla sådana terrorister som Thieu.

Sara

NPAC på gränsen till upplösning?

I februari utkom *Vietnam-Bulletinen* nr 1/1973. Artikeln *Vietnamrörelsen i USA* * var mycket intressant, men en mer missvisande bild av den amerikanska Antikrigsrörelsen får man leta efter.

Man får bl a veta att NPAC (National Peace Action Coalition – som presenterades i Indokina 1-72 [se *Internationell solidaritet* ovan – *Red anm*]) har varit den andra ledande organisationen i USA ... På grund av att de aldrig stött vietnameserna (de godkänner varken 7-punktsförslaget eller det senaste fredsavtalet) är de nu på gränsen till upplösning och isolerade bland övriga vänstern,

Detta var minst sagt ”något överdrivet”. NPAC var den *ledande* kraften bakom demonstrationerna den 20 jan. i USA. Man organiserade demonstrationer i Chicago, San Francisco och Los Angeles, Boston och många andra ställen. För att inte tala om huvudstaden, Washington, där man samlade över 100 000 människor! Detta var minsann inte illa av en organisation som *Vietnam-Bulletinen* anser ”vara på gränsen till upplösning.”

De anklagelser som DFFG riktar mot NPAC har redan tidigare bemötts av NPAC. I ett öppet brev från den 16 oktober 1972 till PCPJ (Peoples Coalition for Peace and Justice), säger NPAC: ”...Sjupunktsprogrammet utgör grunden i en förhandlingsposition för vietnameserna,

* Artikeln finns på marxistarkivet: [Vietnam-bulletinen om Vietnamrörelsen i USA](#)

uppgjord för att erbjuda garantier som kan övertyga den amerikanska regeringen att dra sig tillbaka. PCPJ säger att förslaget visar ”hur en demokratisk och neutral regering kan upprättas i Södra Vietnam.” Förslaget är sålunda en eftergift, en garanti för att vietnameserna kommer att vara ”demokratiska” och ”neutrala” som gengäld för ett amerikanskt tillbakadragande. Vietnameserna har all rätt att göra vilka eftergifter de anser vara nödvändiga för att stoppa förstörelsen av deras land. Men den amerikanska antikrigsrörelsen skall inte göra sitt krav på tillbakadragande avhängigt av sådana eftergifter. Vi måste betona att vilken typ av regering vietnameserna väljer, och vem denna regering än allierar sig med, så måste USA ut nu, utan att kräva några villkor eller garantier.”

De som vill läsa mer om den amerikanska anti-krigsrörelsen, kan titta i bl a *Vänsterns Bulletin* 7 [se utdraget Den amerikanska antikrigsrörelsen nedan – *Red anm*] och *Barrikad* 1. För de som kan utrikiska föreslår jag decembernumret av *International Socialist Review*. Man kan också hitta mycket i *The Militant* och *Intercontinental Press* (alla ovan nämnda skrifter kan man hitta på bokhandeln Röda Rummet)

SOLIDARITET TILL DEN SLUTGILTIGA SEGERN!

L. Weaver

DFFG går från klarhet till klarhet – stryker parollen 'bryt med Saigon'

Historien om parollerna som kom bort....

De Förenade FNL-grupperna har sedan ett par år visat ett allt större intresse för att stryka paroller från sin politiska plattform. Man har helt konsekvent följt principen: Ju bättre paroller – desto snabbare ska de försvinna.

1970 började man plocka bort parollen ”Bekämpa USA-imperialismen” ur sina demonstrationer. Detta är en paroll som pekar på de grundläggande orsakerna till USA:s krigföring i Indokina – det kapitalistiska systemet växer över nationsgränserna och har behov av att lägga under sig allt större delar av världen. Denna paroll blev då ”för svår”. I stället för att försöka förklara den valde DFFG att hänga den i malpåse.

1972 började DFFG:s svansvifteri för den svenska imperialistiska regeringen och det socialdemokratiska partiet. ”Samarbete till varje pris” löd den nya linjen. Men sossarna var ofta inte så pigga på paroller som ”Seger åt FNL”, ”Stöd FNL:s kamp” o. dyl. Då tänkte DFFG-ideologerna till...”Tja, om sossarna inte är så säkra på att de vill stödja FNL – då ska vi väl inte alltid vara sämre (bättre!) vi”. Dessutom var det ju viktigt att inte störa samarbetet med folkpartiet och centerfolk med några obehagligt radikala paroller. Fritt fram alltså för att stryka paroller som uttrycker stöd till befrielseörelsernas kamp.

I stället gjordes parollen ”USA ut ur Indokina” till enda huvudparoll i DFFG:s arbete. Kring den parollen skulle hela svenska folkets enas. Och sedan hade pamparna inom SAP, Fp och Cp inte något att invända, så det måste ju vara en riktig linje.

Men ack! I höstas tänkte DFFG till igen. Det fanns ju delar av svenska folket som var moderater. Varför skulle de uteslutas ur Hela Svenska Folkets Vietnamrörelse? Parollen ”USA ut ur Indokina” var kanske lite för avancerad? När DRV i oktober publicerade den överenskomna vapenstilleståndsavtalstexten så blev huvudparollen för DFFG:s del: ”USA måste skriva på avtalet”. Vad sade denna paroll om orsakerna till kriget? Vad sade den om vem som var angripare i Indokina? Vad sade den om de Indokinesiska folkens heroiska befrielsekamp? Ingenting! Ingenting alls!!

Julen kom. USA-imperialisternas bombningar mot Hanoi och Haiphong kom. Och sosse-regeringens namninsamling kom. DFFG jublade. Äntligen hade Hela Svenska Folket enats. Där saknades inte ens reservkaptenen Bomanssignatur. Att sen namninsamlingen lät bli att

utpeka vem som var angripare, att den var ett led i sossarnas försök att leda vietnamrörelsen till (s)-märkta valurnor – detta bekymrade inte DFFG-ledningen. Anrättningen kröntes med parollen ”Sverige för fred i Vietnam”, som nu blev en ny ärtbössa i DFFG:s söndertrasade vapenarsenal.

”Bekämpa USA-imperialismen”, ”stöd Vietnams folk på deras egna villkor”, ”USA ut ur Indokina” – DFFG:s tre ursprungliga grundparoller, ställdes i mitten av 60-talet i hård kamp mot sossarnas och pacifisternas ”Fred i Vietnam”. Dessa tre paroller fick i januari i år stryka på foten för parollen ”Sverige för fred i Vietnam”.

Cirkeln är slut.

Var botten nådd? Kunde urartningen gå längre? Man får säga vad man vill om DFFG-ideologerna, men konsekventa är dom. Ska politiken vara under isen så ska det vara konsekvent. Som DFFG:s huvudparoll under våren fick vi se ”Erkänn PRR – folkets regering”. Detta är ingen ny paroll. Och den är bra! Många stöder kravet på att regeringen ska erkänna PRR som den enda representanten för folket i södra Vietnam. Regeringen vägrar, och visar på så sätt klart en imperialistisk regerings oförmåga att kunna ge ett konsekvent stöd till en rörelse som bekämpar USA-imperialismen.

Men tidigare har parollen alltid kompletterats med ”Bryt med Saigon”. Detta har varit en självklarhet. Det har sedan PRR bildades 1969 bara funnits en regering som har representerat det sydvietnamesiska folkets intressen. Detta är PRR. Saigonjuntan har aldrig representerat något annat än USA-imperialismens intressen i Vietnam. Men nu har DFFG tänkt ont på den här punkten. Nu menar DFFG att regeringen ska kunna erkänna PRR och behålla de diplomatiska relationerna med Saigonjuntan. En fantastisk tanke! Det skulle alltså nu finnas två regeringar som båda kan göra anspråk på att representera folket. Eller är det så att folket i Saigonjuntans områden har andra intressen än folket i de befriade områdena?

Varför ändrade DFFG linje? Detta har naturligtvis att göra med DFFG:s utveckling mot att bli en liten vänlig påfösare till Sveriges imperialistiska regering. Eller som en ledande DFFG:are i Göteborg sa: ”Vi måste göra det så lätt som möjligt för regeringen att erkänna PRR”.

Parollen ”Bryt med Saigon” är en DFFG-paroll som kom bort. Ännu en.

Who's next?

Bilaga om solidaritetsrörelser i andra länder

Inledning

Den svenska solidaritetsrörelsen för kampen Indokina, med DFFG i spetsen, var inte särskilt företagsam när det gällde att knyta kontakter med och rapportera om solidaritetsrörelsen i andra länder. Det var bara de svenska trotskisterna och SKI (solidaritetsrörelse för Indokina bildad 1972, delvis på trotskistiskt initiativ), som ägnade denna fråga något större intresse.

Vid genombläddring av ett drygt 20-tal av DFFG:s *Vietnam-bulletinen*, hittade jag bara 3 artiklar om solidaritetsrörelsen i andra länder:

- nr 5-69, artikeln (1 sida) ”Olagligt att stödja FNL i Australien”
- nr 3-70, en kort notis om att det bildats en solidaritetsrörelse för Vietnam på Island
- nr 1-73, ”Vietnamrörelsen i USA” (med bl a kritik av den största organisationen – NPAC – se ovan)

Inte särskilt imponerande! Och jag är övertygad om att en studie av *alla* ”V-bullar” – knappast skulle förändra helhetsintrycket: ämnet Indokinasolidaritet i andra länder stod inte särskilt i kurs i DFFG.*

SKI däremot tog detta på allvar – varje nummer av tidningen *Indokina* tog upp olika aspekter av den internationella solidariteten. Man spred även information om detta via andra kanaler och skrifter.

Nedan redovisas material om de amerikanska och franska anti-krigsrörelserna hämtat från nummer 7 av *Vänsterns bulletin* (förmodligen från våren 1972).

Materialet om den amerikanska anti-krigsrörelsen är ganska kortfattat och bör ses som ett komplement till bl a artikeln i *Indokina* nr 1 (se artikeln *Internationell solidaritet* ovan, samt *Kommentar-artikeln [Vietnamrörelsen i USA](#)*).

När det gäller Frankrike så har vi bara tagit med en artikel som behandlar läget i slutet av 1971. Beträffande den franska solidaritetsrörelsens tidigare historia (som också behandlas i skriften, men som vi avstått från att här ta med), bör man känna till att efter upproret i maj-68 övergav lejonparten av den franska vänstern solidaritetsarbetet för att i stället koncentrerade sig på franska frågor, vilket medförde att de gamla solidaritetsorganisationerna i stort sett försvann. Delar av vänstern, bl a den franska sektionen av Fjärde internationalen, ansåg dock att det var nödvändigt med solidaritetsarbete och satte igång med att organisera detta – resultatet blev *Front Solidarité Indochine* (FSI). Det är detta som artikeln om Frankrike handlar om. Trots att artikeln är ganska kortfattad ger den en inblick i hur man såg på solidaritetsarbetet, den politiska plattformen, organisations- och aktionsformer m m.

23 juli 2007

Martin F

* Tillägg i oktober 2007. Med hjälp av Åke Kilanders bok *Vietnam var nära* (Leopolds förlag 2007) kan jag nu ge en komplett lista med *Vietnam-Bulletinens* artiklar om antikrigsrörelsen i USA. Förutom det redan nämnda ”specialnumret” (1/73) fanns artiklar i nr 3/65 (”De amerikanska studenternas kamp mot kriget”), nr 2/68 (”De svartas kamp i USA”), nr 3/68 (”Kampen inom USA är ett lika hårt slag mot USA -imperialismen som det vietnamesiska folkets segrar!”) och nr 4/72 (”Antikrigsrörelsen är inte död”). *Vietnam-bulletinen* kom ut 72 gånger mellan 1965 och 1979, av vilka således 5 innehöll artiklar som behandlade olika aspekter av den kamp som fördes i USA – detta motsvarar 6,9 %, vilket inte är mycket när man betänker vilken stor betydelse som den amerikanska anti-krigsrörelsen hade för krigets utgång.

Dessutom förekom en del samarbete med främst nordiska solidaritetsorganisationer (bl a konferenser), som rapporterades i DFFG:s interna organ *FNL/S* (FNL i Sverige).

Den amerikanska antikrigsrörelsen

Det andra Amerika

Följande artikel om den nordamerikanska antikrigsrörelsen bygger på flera tidningsartiklar i amerikansk vänsterpress, öppen brevväxling mellan National Peace Action Coalition (NPAC) och People's Coalition for Peace and Justice (PCPJ) och några flygblad. Vi har valt att presentera materialet i intervjuform med frågor och svar.

- När bildades NPAC?
- Efter invasionen i Kambodja 1970 samlades 1.500 personer till en konferens den 19-21 juni, som betslöt att bilda NPAC. Vår närmaste föregångare var New Mobilization Committee.
- Hur är NPAC organiserat?
- Vi är en koalition av över 400 fredsgrupper som samlades med syftet att mobilisera miljoner amerikaner mot kriget i Sydostasien. Vi organiserar regelbundet massdemonstrationer för kravet på omedelbart och fullständigt tillbakadragande av alla USA-trupper, flygplan och krigsmateriel från Indokina. Vi bedriver en intensiv upplysningskampanj om krigets verklighet och arbetar ständigt på att bygga ut organisationen genom nya lokala antikrigs-koalitioner över landet.
- Vilken typ av demonstrationer arrangerar NPAC?
- Fredliga, legala massdemonstrationer, sådana som marscherna i Washington och San Fransisco den 24 april 1971 och i 17 större städer den 6 november samma år.
- Hur fastställs NPAC:s program?
- Genom periodiskt återkommande konvent dit alla som är motståndare till kriget är inbjudna och där alla närvarande har yttrande- och rösträtt. Konventet väljer de ”nationella samordnarna”, som leder det dagliga arbetet. De är f.n. 7 personer. På konventet väljs även en större kommitté som sammanträder mellan konventen.
- Att trotskisterna i Socialist Workers' Party och Young Socialist Alliance är med i NPAC är väl känt, men vilka andra grupper är med?
- NPAC är en koalition av många olika individer, fredsgrupper och andra organisationer över hela landet, som motsätter sig alla former av fortsatt amerikansk inblandning i Indokina. Koalitionen bygger på principen att inte utesluta någon grupp eller riktning och har tusentals människor med i aktivt arbete för att få slut på kriget.

Skiljelinjer

Vid sidan av NPAC finns det en annan stor freds rörelse, PCPJ. Dessa ser inte sig själva som enbart en ”fredsrörelse”, utan menar att landet befinner sig i djup kris, som inte kan lösas genom att diskutera enbart fredsfrågan. Vad som behövs enligt PCPJ en koalition, som i själva verket blir en amerikansk vänster. Hur ser NPAC på detta?

- Ingen i NPAC förnekar PCPJ rätten att försöka bygga en ”amerikansk vänster”. Men vi håller inte med om att någon vänsterorganisation kan ersätta antikrigsrörelsen, lika lite som antikrigsrörelsen kan ersätta vänstern. Rörelsen mot kriget är mycket bredare än den amerikanska vänstern.
- En enda paroll: ”UT NU!”, har legat till grund för NPAC. PCPJ anser att denna paroll inte är ett effektivt politiskt instrument?
- Tidigare har PCPJ istället rest parollen ”BESTÄM DATUM!” (för tillbakadragandet) som är en del av PRR:s sju punktsprogram. Om vietnameserna anser att de ur förhandlingssynpunkt

bör resa ett förslag som innebär att de godtar USA:s närvaro under en viss period, så är det deras sak. Den amerikanska antikrigsrörelsen måste ständigt göra klart att USA aldrig haft rätt att vara i Vietnam och inte heller har rätt att stanna en dag till. Parollen UT NU uttrycker principen om folkens självbestämmanderätt. Detta ”ineffektiva” politiska instrument har mobiliserat miljoner människor i gatudemonstrationer.

– Enligt PCPJ stöder inte NPAC PRR:s sju punktsförslag. Varför?

– Sju punktsprogrammet är uttryck för PRR:s förhandlingsposition. PCPJ säger att programmet visar hur en ”demokratisk och neutral regering skulle kunna upprättas i Sydvietnam”. Förslaget är en eftergift, en garanti att vietnameserna kommer att vara ”demokratiska” och ”neutrala”, som ersättning för ett amerikanskt tillbakadragande. Vietnameserna får givetvis göra vilka eftergifter de vill för att få slut på förstörelsen av deras land. Vi måste säga att oavsett vilken typ av styre vietnameserna väljer och oavsett vem deras regering lierar sig med, måste USA ut nu, utan att ställa några villkor och utan att kräva några garantier.

Även vad det gäller valet har ni olika linjer. Vad är det för skillnader?

NPAC:s ståndpunkt är den att det är synnerligen viktigt att demonstrationerna fortsätter under presidentvalsåret. De olika grupperna inom anti-krigsrörelsen är givetvis fria att stödja den ena eller andra kandidaten eller partiet. Rörelser som helhet måste förbli oberoende.

Arbetare emot kriget

Det hittills största arbetarmötet som mot kriget i Indokina hölls i St Louis, Missouri den 23-24 juni.

De 986 deltagarna antog en resolution som krävde omedelbart tillbakadragande av alla amerikanska styrkor från Indokina. Konferensen hade sammankallats av tre fackföreningsmän som återvänt från ett besök i DRV. En lång debatt utspann sig kring frågan om man skulle uppmana till en endags generalstrejk. Förslaget fick majoritet i en första försöksomröstning, men argumenterades ner av konferensledningen. Argumentet var att den amerikanska arbetarklassen ännu inte är mogen för en sådan aktion.

Ett tidigare försök att organisera USAs fackföreningsrörelse mot kriget gjorde 1967 då Labor Leadership for Peace bildades i Chicago. Denna organisation rann dock in i Mc Carthys valkampanj och rann ut i sanden med den.

Hur det ska gå med Labor for Peace är en öppen fråga. Om de lyckas undvika risken att bli del av demokraternas valfars har de möjlighet att utvecklas till ett kvalitativt nytt steg framåt i den amerikanska antikrigsrörelsen.

PCPJ och valet

PCPJ vars ledare huvudsakligen består av medlemmar i kommunistpartiet, har inriktat sina aktiviteter under år 1972 på valet under parollen Bort med Nixon. Att koncentrera sig på att förhindra omval av Nixon leder endast till en sak: att antikrigsrörelsen underordnas det demokratiska partiets valkampanj.

Ronnie Davis, ledande i PCPJ, har uttryckligen sagt att han kommer att rösta ”demokratiskt” i höstens val.

Fransk solidaritet med kampen i Indokina

FSI

Som vi såg i den föregående artikeln kännetecknades solidaritetsarbetet åren efter Maj 68 av punktvisa insatser. [detta avsnitt har vi utelämnat. *Red*]

En av de organisationer som inte ville låta sig nöja med detta var La Ligue Communiste (fransk sektion av Fjärde Internationalen). LC försökte därför ena hela vänstern bakom ett solidaritetsprojekt, en permanent front till stöd för kampen i Indokina. Många grupper inom ultra-vänstern föreslog i stället att Indokina-arbetet skulle handhas av "Secour Rouge", den Röde Hjälpen. Enligt LCs mening skulle detta innebära en allmänsocialistisk organisering, vars militanter skulle delta i alla antikapitalistiska och antiimperialistiska demonstrationer och aktioner. Det ansåg att en sådan organisation lätt skulle spricka beroende på att olika organisationer lägger olika grunder för sina ställningstaganden. En Vietnam-demonstration skulle säkert få allmän uppslutning, men en demonstration till stöd för Allendes folkfrontsregering? Den skulle förmodligen spräcka fronten eftersom vissa organisationer stödde Allende, medan andra föredrog MIR eller liknande grupper.

Enhetsfront bildas

LC lyckades så småningom ena följande grupper bakom en gemensam plattform: 1. LC 2. PSU (det vänstersocialistiska partiet) 3. AMR (Alliance Marxiste Révolutionnaire); 4. CIC (Centre d'Initiative Communiste; bestående av f.d. KP-medlemmar); 5. MDPL (Mouvement Pour la Désarmement, la Paix, et la Liberté, en fredsrörelse); dessutom vann man enskilda militanter och intellektuella för idén.

LC lyckades säkra dessa gruppers deltagande, men själva fronten (FSI) är formellt inte en kartell av dessa. Medlemskapet är individuellt.

I FSI:s appell betonas det att det inte räcker med att inta en ståndpunkt. Man måste organisera en permanent front – något som dittills inta funnits – för politiskt och materiellt stöd åt den indokinesiska revolutionära fronten. Appellen slår fast att FSI skall arbeta *för*

- totalt och ovillkorligt bombstopp över DRV och hela Indokina;
- tillbakadragande av USAs och alla dess allierades trupper från Indokina;
- fördömande av och tryck på den franska regeringen att upphöra med all direkt och indirekt medbrottslighet!
- att organisera kampen i Frankrike mot de firmor som hjälper den amerikanska krigsmaskinen;
- stöd åt den militanta anti-krigsrörelsen i USA;
- den Revolutionära Indokinesiska Frontens seger.

PSU

De största av de organisationer som verkar för FSI är LC och PSU. PSUs medlemmar är ofta ganska passiva. På de orter där LC inte har medlemmar och aktivister fungerar PSUs arbete i allmänhet bara på pappret, men på de platser där LC finns tvingas PSU-medlemmarna till aktivitet för att inte överlåta arbetet åt LC och därmed överspelas.

Do motsättningar som uppstått inom FSI har bl.a. gällt PSU-ledningens motstånd mot FSI:s deltagande i demonstrationer initierade av kommunistpartiet. LC har varit för ett självständigt deltagande i dessa demonstrationer, d.v.s. med villkoret att man bibehåller FSI:s paroller i demonstrationen och inte underordnar sig KPs pacifistiska paroller.

Eftersom FSI inte organiserats på kartellbas (genom en summering av de organisationer som stödjer dess arbete) har LC haft stora möjligheter att i diskussioner vinna stöd för sin linje.

Detta har också underlättats av PSUs löslighet och heterogena sammansättning. PSU har inte möjlighet att från toppen pressa igenom en konsekvent anti-imperialistisk linje ty någon sådan finns inte. PSU-medlemmar på olika orter för olika linjer, beroende av styrkeförhållanden och kaderns aktuella sammansättning.

PRR/FSI

Både LC och FSI har haft regelbundna kontakter med PRRs förhandlare i Paris. Detta kan förklaras av två skäl: dels FSIs förmåga att genomföra massmobiliseringar till stöd för kampen i Indokina, dels LCs och FSIs förmåga att sätta press på kommunistpartiet och tvinga det till aktivt solidaritetsarbete för att inte bli överflyglat. Detta gynnar självfallet kampen i Indokina.

FSI började sitt organiseringsarbete under våren 1971, Efter förhandlingar och förberedelser och inledande aktioner kem eldprovet vid aktionerna den 6 november -71. (6 november är den amerikanska anti-krigsrörelsens mönstringsdag.) FSI lyckades samla ett 10-tal organisationer och få till stånd massmobiliseringar i de viktigaste städerna. Enbart i Paris uppgick demonstrationen till 15-20.000 personer.

Därefter har FSI fortsatt sina aktioner, sin propaganda, sina möten och teach-ins. Don utger tidningen Solidarité Indochine och har utarbetat tre pamfletter hittills:

1. Autour du voyage à Pékin (I)
2. Autour du voyage à Pékin (II)
3. Génocide électronique et firmes multinationales; Un exemple: HONEWELL.

Vid flera av organisationens möten har representanter från PRRs och DRV:s förhandlingsdelegationer liksom talesmän för FUNK och NEO LAO HAKSAT deltagit.

Aktioner

FSI har genom propaganda och aktioner riktat uppmärksamheten mot de multinationella företag som profiterar på Vietnamkriget. De lyckas på så sätt affektivt knyta samman kampen i Indokina med kampen i Frankrike och i aktiv handling höja den politiska medvetenheten. Den 11.4. i år ingrep t. ex. Ett 20-tal FSI-militanter på en utställning av elektroniska enheter i Versailles. Med flygblad, banderoller och en megafon lyckades de påvisa för utställningsbesökarna att företagen var medskyldiga till USAs folkmord. Aktionen fick sådan publicitet att organisationen den 17.4 kunde anordna en presskonferens om det elektroniska kriget, som redan påbörjats i Indokina och som ger profiter åt Honeywell, ITT m.fl. Sådana aktioner visar att FSI-medlemmarna inte låter parollerna stanna på papperet.

FSI är en ung organisation och ännu inte så strikt organiserad, ännu inte så rutinerad som man kunde önska, men en sak är uppenbar att den är på uppåtgående och lever upp till sina paroller om

**Vietnam, Laos, Kambodja – deras kamp är vår!
En enda fiende – imperialismen!**